سبيل
الكل في سبيل الحق

Sebil

her şey hak için

Siyasi, edebi, tarihi haftalık gazete ● *27 Zilkade 1396*
Sahibi ve Başyazarı: Kadir Mısıroğlu ● *19 Kasım 1976*
Vilâyet Han Kat: 3 Nu: 204 Cağaloğlu — İSTANBUL

SAYI: 47 / BEŞ LİRA / BİR D.M.

Rahmetli Bediüzzaman «AP'ye destek» iş'ar etti mi, etmedi mi?

(OKUYUCU İLE HASBİHÂL'DE)

10 Kasım günü içki içerken yakalanan Hasan Bulduk dedi ki:

"Ata'mın ruhunu şad etmek için içtim"

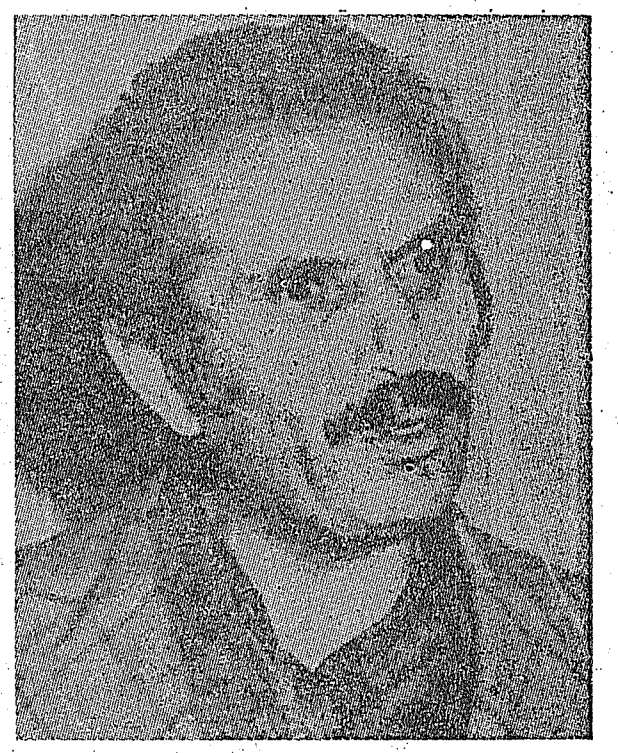

Hasan Bulduk "Efkardan içtim"diyor.

Atatürk'ün ölüm yıldönümü olan 10 Kasım gününde Kadıköy'deki büfesinde içki içerken, etraftan görenlerin şikayeti üzerine polisler tarafından yakalanan Hasan Bulduk, "-Kötü bir şey yapmıyordum. Ata' yı ben herkesten çok sever ve sayarım. O'nun ruhunu şadetmek için efkarımdan içiyordum" demiştir. Polislere karşı direnen ve karakola gitmek istemeyen bü - feci Hasan Bulduk, "Unutmayın ki, Atatürk de içkiyi severdi" demiştir. Sanık adliyeye sevk edilmiştir.

Günaydın/12.11.976

.....!!

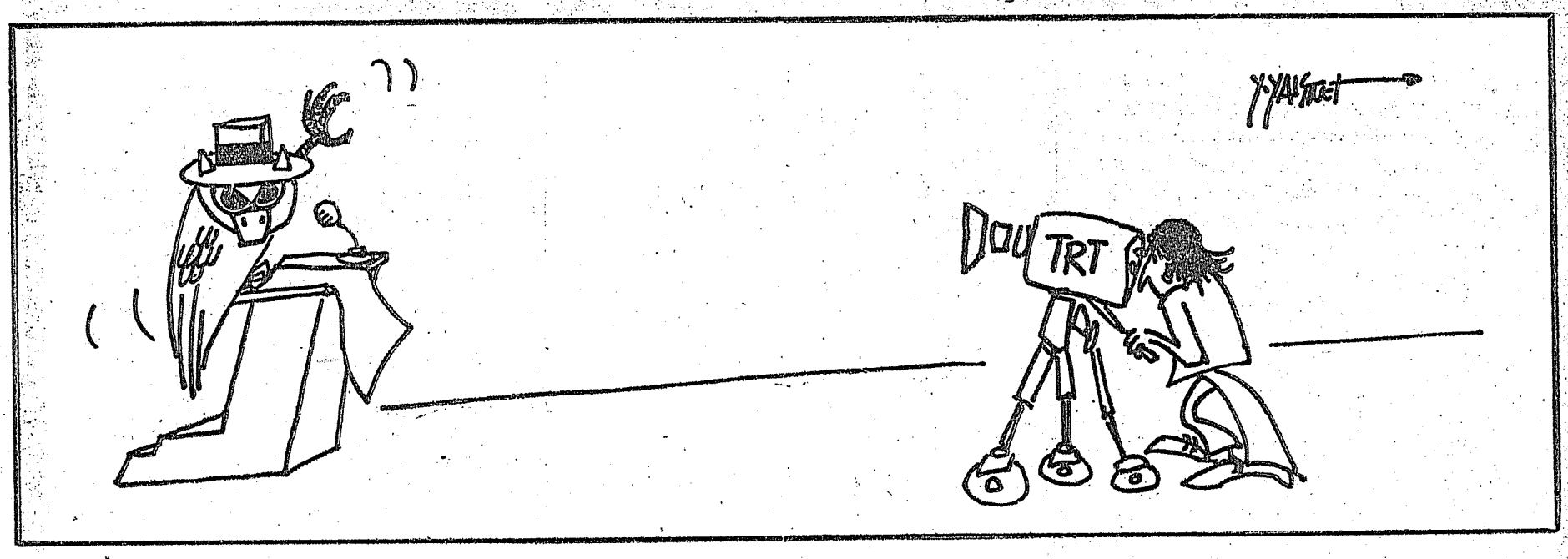

OKUYUCU İLE HASBİHAL

Failin mektubu üzerine

Muhterem Okuyucularımız,

Risale-i Nur'un tahrifi mes'elesine dâir haftalardan beri devam eden neşriyatımızı takib edenler, bu mes'eleyi siyasî ictihad ve temâyüllere ma'kes bir mecraa sokmamak için nasıl hassas davrandığımızı müşâhede etmişlerdir. Başından beri iman davasında büyük ve ehemmiyetli bir hizmete vesile olan Risâle-i Nur'un tahaffuzu kasdıyle hareket ettiğimiz, aldığımız yüzlerce tebrik ve teşekkür mektub ve telgraflarıyla tahakkuk etmiş bulunmaktadır. Buna rağmen, bazı kimseler, mes'eleyi siyasî bir ard düşünce ile mütalâa ettiklerinden neşriyatımızı sû-i telâkki ederek idarehânemize hakaretâmiz elfaz ihtiva eden mektublar göndermektedirler. Bunların, sayıları üçü - beşi geçmemekle beraber yine de belli bir mihrakın tahrik ve tesiri altında kaldıkları aşikâr olan bu gibi kimselere çok kısa bir cevap vermek mecburiyetini hissetmekteyiz.

Mes'eleyi siyasî bir mecraa itmek isteyenlerin başında, tahrifatın âmil ve fâili olduğunu inkâr etmeyen Abdülkadir Badıllı gelmektedir. Gerçekten, bu arkadaşın evvelce bize gönderdiği ve «neşrinden ictinab etti ğimiz» derkenarıyle Yeni Asya Gazetesi'nde neşredilen birinci mektubuna hakim olan his ve kanaatin AP leyhtarlığı ve MSP aleyhtarlığı, olduğu hakşinas okuyucularımızın dikkatlerinden kaçmamıştır. Buna kısaca temas ederek tahrifatın bâtınî esbabını kendi ağzıyle nasıl ifade ettiğini evvelce belirtmiştik. Bu def'a yine aynı şahıs idârehanemize aşağıda kılişesini gördüğünüz mektubu göndererek başlangıçdaki tutumundan kıl kadar ayrılmadığını bir kere daha gözler önüne koymuş bulunmaktadır. İddia ve tarizleri kısaca şunlardır:

1 — Sebil, MSP organıymış.. Onun için Risâle-i Nur'un tahrifi mes'elesini AP'ye zarar vermek maksadıyle ele almışmış... Risâle-i Nur'u vikâye ve muhâfaza kasdiyle hareket ettiğini söylüyorsa da buna hiç kimsenin inanmak ihtimali mevcud değilmiş, ilh...

Sebil ne MSP'nin ve ne de sâir herhangi bir partinin nâşir-i efkârıdır. Bir yıldan beri devam eden neşriyatımız ve iman cephesinin dalkılıç müdâfii olan bu gazetenin sayfalarını dolduran değerli yazarların hizmet dolu mâzileri ve herkesce müsellem şahsiyetleri muvâcehesinde böyle bir iddianın ileri tutar tarafı yoktur. Emsalleri arasında gördüğü müstesna alâka, O'nun «Herşey hak için» düstûrundan kıl kadar ayrılmadığını isbata kâfidir.

Bununla beraber, Sebil, zaman zaman MSP'nin lehinde yazılar neşretmiştir. Gerektiğinde neşredecektir de.. Sırf bu yüzden, MSP'nin nâşir-i efkârı olduğumuzu iddia, hiç şüphesiz çirkin bir bühtandır.

Bir mevkâtenin kendine hedef ittihaz ettiği dava, siyasî bir parti olarak kadrolaşmış bulunan diğer bir grup insan tarafından da takip ediliyorsa, sırf kendisinin o siyasî gruba mâledilmesi endişesinden hareketle -davası ve gayesi gerektirdiği halde- o gruba destek olmayıp sırt dönmesi, mantık ve hakkaniyete mugâyirdir. Uğruna baş koyduğumuz gayeye hizmet eden siyasîlere lâkayt kalmamızı beklemek, bizden, davamızı nâkıs bir sûrette müdâfaa etmemizi istemek değil midir? Nasıl ki, Abdülkadir Badıllı da biraz aşağıda temas edeceğimiz üzere, bir siyasî parti olduğu halde AP'yi «desteklemenin» lüzûmundan bahsetmekte ve bunun indî mesnedlerini zikretmektedir. Şu hale bakın ki; bizi bir siyasî partinin emrinde ve O'nun hesabına hareket etmekte göstermeye çalışan ve bunu bir kınama vesilesi sayanlar, kendileri, AP gibi islâmî temâyüller bakımından MSP ile kıyası kabil olmayan bir partiyi desteklemekte bulunduklarını beyan ve ifadeden ictinab etmemektedirler.

2 — Abdülkadir Badıllı, zikri geçen bu ikinci mektubunda «Fakat biz diyoruz ki; Bediüzzaman'ın görüşü ve siyâsî hususlara temas eden mektublarındaki işâretler Adâlet Partisi'ne yalnız reyiyle destek olmayı iş'ar ediyor ve biz öyle anlıyoruz.» demektedir.

(Devamı 15. Sayfamızda)

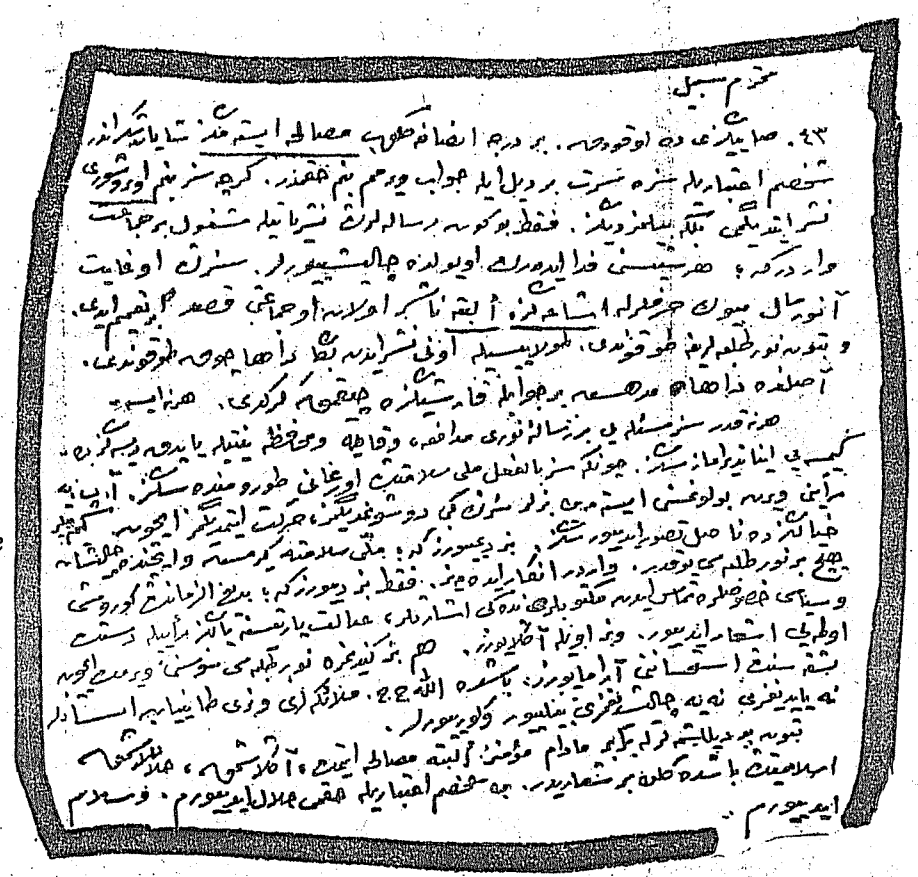

Okuduğu Risale-i Nur'da kendilerinin AP'ye destek olmaları lâzım geldiğine dair «iş'ar» bulduğunu iddia eden, Abdülkadir Badıllı nam kişinin gazetemiz başyazarı Kadir Mısıroğlu'na gönderdiği mektubun kılişesi...

Mânevî plânlama ihtiyacı üzerine düşünceler

Kadir Mısıroğlu

Umûmiyetle, bütün ictimaî sistemler, insanoğlunun huzur ve saâdetini temin iddiasıyla ortaya konulmuş lardır. Böyle olduğu halde, beşerin sadece bir tek vechesine ehemmiyet atfetmek hatasından kurtulamazlar. Bu yüzdendir ki; bunlar - frekçe tabiriyle söylemek gerekirse- «monist» yani tek taraflı sistemlerdir.

İslâm ise «zülcenaheyn» yani, iki cenahlı, iki taraflı, iki vechelidir. Kanaatimizce O'nu sâir sistemlerden üstün kılan asıl husus da budur. Gerçekden İslâm'da mânâ ile madde, ruh ile beden, dünya ile ûkba, bir kül teşkil etmek üzere ele alınır. Üstelik bunlardan hiç biri, diğerine fedâ edilmez.

Materyalist telâkkiler, insanoğlunun sadece bedenî icab ve ihtiyaçlarını nazarı itibare alır ve «insan» vâkıasını bundan ibâret sanırken, İslâm, buna onlardan geri kalmayan bir ehemmiyet izâfe ettiği halde beşarî gerçeği tahsisî bir surette bu husûsiyete hasretmek gafletinden nâmütenâhi derecede beridir. Bedenî icâb ve ihtiyaçlar yanında ruhî icâb ve ihtiyaçları da -ki bunların hepsi de insan fıtratına bağlı aslî husûsiyetlerdir- aynı ehemmiyetle hesaba katan bir görüş sahibidir. Bu keyfiyeti çeşitli misallerle ispat etmek mümkündür. Meselâ bir Froyd ilk def'a kendisi tarafından keşfedildiğini sanarak «cinsiyet sevk-i tabiisi» üzerin bir sistem binâ etmiştir. Fakat görebildiği bu tek müessir ve husûsiyetle bütün beşerî ve ictimaî hadiseleri izah etmek yanlışlığına sürüklenmiştir. Halbuki, İslâm bu beşerî husûsiyet üzerine, nikâhı «mülk-i müt'a-yı müfîd olan bir âkîd» yâni kadının kadınlığından istifadeyi sağlayan bir akîd tarzında târif ederek, Froyd'dan asırlarca evvel parmak basmıştır. Ancak, Froyd gibi bu müessiri insan fiil ve hareketlerinin tek sebebi sanmak sûretiyle değil...

Cemiyetimizin, maddî icab ve ihtiyaçları karşılamak husûsunda Garb Âleminden geri kalışı, zamanla İslâm'ın mânâ ve madde arasında kurduğu muvâzenenin bozulmasına ve maddî icab ve ihtiyaçların birinci plâna geçmesine sebep olmuştur. Bu yüzdendir ki, Türk yarı münevverleri, heryerde materyalistlerin şarkısını söyler bir havayı bürünmüşlerdir. Aşağı yukarı Tanzimat'dan günümüze kadar her merhalede biraz daha materyalizm lehine kayarak ilerleyip şumûllenen bu telâkki, nihayet manevî mes'eleleri istihfafa müncer olmuştur.

Bu husus şununla da sâbittir ki, mânevi icâb ve ihtiyaçların tatminini başa almak iddiasıyla ortaya çıkan imanlı zümre bile, madde lehinde yürütülegelen kesif propagandanın tesiri altında kalmış gözükmektedir. Mâneviyatcı vatan çocuklarının daha fazla maddî imkân sağlayan mühendislik gibi mesleklere iltifat etmelerinden, devletin yüksek kademelerindeki imanlı eşhasa kadar, her tarafta müşahede edilen bu üzücü hâl, İslâm hayat nizamının mânâ ve madde arasında tesisini arzuladığı muvâzenin bir türlü kurulamaması gibi bize çok pahalıya mâl olan bir yanlışın ömrünü uzatıp gitmektedir.

Hakikaten, bugün kalkınma mücâdelesinin yüksek tansiyonlu humması içinde bulunan Türkiye'de, sırf mâddî mes'eleler için bir «Plânlama Teşkilâtı» mevcud olduğu, bu teşkilâtın emrine milyarlar tahsis edildiği halde, mânevi mes'eleleri düşünüp plânlamak, bazı eşhasın-çok defa fiiliyata intikâl etmek şansı olmayan-şahsî düşünce ve imkânlarına terkedilmiş bulunmaktadır. Halbuki Türkiye'de mânevi mes'elelerin inkişafını plânlı bir sûrette yürütmek ihtiyacı, maddî mes'elelerden daha fazladır. Bu ihtiyacı görerek gerekli plânlamayı yapmakla mükellef bulunanların da, bu hususta kifâyetsiz zuhûrata tâbi bulunduklarını görmek, elem vericidir.

Maddî kalkınmadan ziyade mânevî kalkınmayı sağlamak mevkiinde bulunan MSP'nin sınâî teşebbüslerde başı çekmesi bir cihetten takdire şâyandır. Zira, şimdiye kadar müslümanlar, inançları «kanaat ve kadercilik»i ihtiva ettiği için materyalistlerce, maddî kalkınmanın gerçekleşmesine âmil olmak şöyle dursun mâni gösterilmişlerdir. Hakikaten Garplılaşma hareketlerinin başlayışı ile birlikte İslâm'a yönelen târiz ve tenkidler, ilk defa onun «muvafık-ı fen» olmadığı tarzında ortaya çıkmıştır. Türk yarı münevverlerinin ekseriyetle tâbi oldukları bu yanlış görüş, MSP'nin maddî kalkınmada başı çekmesiyle yavaş yavaş yıkılmaktadır. Böylece maddî terakkinin iman, ahlâk ve fazilet sahibi bir kadro elinde daha kolay gerçekleşeceği görüşü gitgide bir bedâhet hükmü haline gelmektedir. Fakat, diğer taraftan da MSP'de bile maddî icab ve ihtiyaçları tatmin arzusunun başa geçmesi gibi, imanlı bir kadroya yakışmayacak bir hal müşâhede edilmektedir. Halbuki maddî icab ve ihtiyaçları tatmin etme istikametindeki teşebbüslerin sahibi çoktur. Aralarındaki farklara rağmen bütün partiler yol, fabrika ve her türlü sınaî teşebbüsün şampiyonluğu sıfatını kazanmak için tereddütsüzce yarışa girişebilirler. Bu memleketde sahibsiz olan «mânevî mes'eleler»dir. Gerçi onların sâhibi Haktır. Fakat iş, beşerî plânda insanların uhdesindedir.

Evet, ne yazık ki, bu memlekette din ve onunla birlikte bütün mânevî mes'eleler nice zamandan beri sahibsizdirler. Hattâ sadece sâhibsiz de değil, bir alay düşmanla karşı karşıyadırlar. Bu düşmanlık, -halkın reyinin itibar kazanması sebebiyle- eski kuvvet ve şiddetinde devam etmiyorsa da tamâmen zâil olmuş değildir. Bir kısım münevverlerin mahiyetinden ve hükümlerinin yüceliğinden bihaber bulundukları mübarek İslâm Dini'ni, esiri oldukları menfî propagandalar ve cehâlet sebebiyle istemedikleri muhakkakdır. Bunu açıkca ifade etmiyorlarsa da fiil ve fikirlerine hâkim olan temel hissiyat tamamen bundan ibarettir.

Dün idarede şeriksiz söz sahibi olan bu yarı münevverler, bugün -sayıca az da olsa- kendilerine bir şerik kadronun zuhur etmesiyle alabildiğine tedirgindirler. Aralarına karışan bu yabancı (!.) unsuru ıtrah etmek istemekle beraber buna muktedir olamamaktadırlar. Bu sebeple tesellilerini, mevcudiyetlerine kerhen boyun eğdikleri ve neşv-ü nemâsına seyirci kalmak mevkiinde bulundukları bu imanlı idareci gurubun, mânevî mes'elelerden ziyâde maddî mes'elelere sahib çıkmasında bulmaktadırlar.

Her nekadar MSP kadrosunda mânevî icab ve ihtiyaçları karşılamak arzularını maddî icab ve ihtiyaçların önüne geçirme temayülleri mevcudsa da, bunun arzu edilen kuvvet ve ehemmiyette gerçekleşemediği muhakkaktır. Bu hususta iradelerde bir tutukluk sezilmektedir. İhtimalki, yarı münevverlerin, birtakım zinde kuvvetlerden matbuata kadar çeşitli mahfellerden vehmettirdikleri tehlikelerin eseri olan bu tereddüt en kısa zamanda terkedilmelidir. Zira MSP hakkın üzerine çekilen şala tırnağını çoktan takmıştır. Onu çekip yırtmadıkça, millî matlup sâbit olmayacak ve ulumaların arkası kesilmeyecektir.

KEMALİST İNKILÂB'IN ANATOMİSİ

Kadir Mısıroğlu

47

Celâl Bayar, İnönü'yü, o da Bayar'ı itham ediyor. Soru ise şu:

«KARA KUVVETİ KIŞKIRTAN KİM?»

YAKUP Kadri Karaosmanoğlu, «*Politikada 45 Yıl*» isimli hatıratında içinde yaşadığı hâdiseleri Millî Mücadele başlangıcından 1960 İhtilâli'ne kadar getirmektedir. Biz, bu hatıraları sonuna kadar nakletmiyerek bu sayımızda sunacağımız dikkat çekici bir - iki pasajdan sonra başka bir hatırata geçeceğiz. Bu esere nihayet vermeden Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun hayatı boyunca mensub olduğu CHP'nin değişmez liderleri hakkında son derecede alâka çekici bir - iki beyanını daha takdim etmek istiyoruz. Bunlardan birisi İnönü'nün jandarma ve polis marifetiyle kazandığı bilinen 1946 seçimleri ve diğeri de meşhur «*Ticâni Tarikatı*» mensublarıyla kurduğu samimiyetsiz alâkadır. Hâlâ «*Antidemokratik*» davranışlardan bahseden demokrasi şampiyonluğu rolünü oynamaya çalışan ve en masumane dini temayülleri «*din istismarı*» tarzında telâkki ve ifade ile bugünkü CHP mensublarının halefleri-nin tutum ve davranışlarına hakim olan mantıkla tezgâhladıkları samimiyetsizliği gösteren bu dikkat çekici müşahadeleri hayatı boyunca CHP'den ayrılmamış bir eski siyaset erbabının kaleminden beraber okuyalım:

«*İsmet Paşa, dört yıl önce kendisine söylediklerimi unutmuş görünüyordu. Zaten, o sıralarda, zihni günün meseleleriyle öylesine meşguldü ve o kadar tedirgin bir hali vardı ki, değil dört yıl önce ne söylediğimi, hattâ demineek ne dediğimi hatırlayamayacak gibiydi. Fakat, birden kendini toparladı ve eski Millî Şef tavrını takınarak:*

«— *Ortada bizi telâşa düşürecek bir şey yok.*» *dedi.* «*Parti teşkilâtımız çok iyi çalışmış ve seçimi kazanmışızdır.*»

Ben İstanbul'da görüp işittiklerimin tepkisine kapılarak yine kendimi tutamadım:

«— *Hangi partinin? Sizin Partiniz var mı Paşam?*» *diye mırıldandım.*

Gerçi, benim bildiğim, bir Halk Partisi vardı ama, teşkilâtı valilerin, kaymakamların eline teslim edildikten sonra halk ile alâkası kesilmiş, tamamiyle bürokratik bir şekil almıştı. Öyle olmasaydı, o gün içinde bulunduğumuz durumu çok evvelden sezmesi ve ona göre derlenip toplanması lâzım gelmez miydi?

İsmet Paşa, biraz öfkelenir gibi olmuş:

«— *Sen şimdi bırak bunları,*» *demişti.* «*İsviçre'de yaptığımız demokrasi tecrübesi nasıl karşılanıyor? Onu anlat.*»

Doğrusunu söylemek gerekirse, İsviçre'de hemen hiç kimse böyle bir tecrübeye giriştiğimizin farkında bile değildi.

● *CHP'nin «Din istismarcılığı» na dair, Yakup Kadri'nin beyanları bir tarafa 1933 yılında Devlet tarafından neşrolunan yukarıda bir sahifesinin kılişesini gördüğünüz mecmua alenen İslâm'a hücûm etmekte «Örümcekli kafa», «Ümmet leşi» gibi iğrenç küfürlerin yanı sıra, «Türkiye Cumhuriyeti'nin lâik ne var ki; bu lâikliğin Fransadaki gibi pasif değil aktif olduğunu» yazmaktadır.* (Sebil, arşiv)

(s. 175 - 176)

«*İşte, bu tavizler, bu vaitlerledir ki Halk Partisi 1950 seçim mücadelesine doğru yola düşmüş ve bu yolda ilk adımını okullarda din dersleri okutulması kanununu çıkarmak, ikinci adımını da köy okulları, Köy Enstitüleri kurma hamlelerini baltalamakla atmıştı. Derken, seçimler gelip çattığı günlerde karşılaştığı bazı zorluklar yüzünden Ticanî tarikatıyle işbirliği etmeyi de göze almaktan çekinmemişti.*

Lâkin, Halk Partili politikacılar oy kazanma, ya da siyasî rakiplerini yenme yolunda giriştikleri gericilik hareketlerinde yalnız bu kadarla kalmamışlar, muârızlarının kendilerine karşı kullandıkları dinsizlikle suçlandırma silâhlarından da bol bol faydalanmışlardır.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ben 1946 ile 1949 arası İsviçre'de bulunduğumdan Halk Partisi'nin, yukarıda sözü geçen tavizlerine —gazetelerimizde okuduğum haberlerin yalanlanmaması üzerine— inanmış olmakla beraber, gerek Ticanî tarikatıyle işbirliği ettiğine, gerekse bu şekilde bir din istismarcılığı yaptığına ihtimal veremiyor ve bu yoldaki yayınları muhalefet basınının iftiralarından ibaret sanıyordum. Fakat, çok geçmeyecek o haberlerin de doğruluğuna inanmak zorunda kalacaktım. Şöyle ki:

1949 sonbaharında Türkiye Büyük Elçiliğine tayin edildiğim Tahran'a giderken İstanbulda geçirdiğim beş on gün içindeydi. Bir akşam, Park Otel'in lokantasında haremim, kayınım Burhan Belge ve yakın akrabamdan Suat Karaosman'la birlikte yemek yiyorduk. Bayan Karaosmanoğlu, yemeğin sonuna doğru, İsmet Paşanın refikaları Hanımefendiye davetli olduğu için bizi bırakıp Dolmabahçe sarayına gitmiş ve biz masada üç kişi kalmış konuşuyorduk. Böylece ne kadar za-

man geçti bilmiyorum: herhalde gecikmiş olacaktık ki, gitmek üzere ayağa kalktığımızda, Celâl Bayar'la Refik Koraltan'ın bizim hizamızda ve bizden biraz ötede bir masada oturmakta olduklarını gördük. Her ikisi de benim eski Meclis arkadaşımdı. Kendileriyle selâmlaşmadan önlerinden geçip gitmeme, pek tabiî olarak imkân veremezdim Suat Karaosman'ın o sıralarda CHP Beyoğlu İlçesi Başkanı olduğunu, Burhan Belge'nin de o sıralarda Demokrat Parti'den ayrılmış bulunduğunu bilmeme ve bu yüzden onları nazik bir durumda bırakacağımı düşünmeme rağmen, bu eski arkadaşlık vazifesini yerine getirmekte tereddüt etmemiştim. Hattâ Celâl Bayar'la Refik Koraltan'ın yalnız ellerini sıkıp geçmekle kalmayıp onlar tarafından yapılan dostça bir teklif üzerine masalarına oturmuş, kendileriyle bir süre sohbet de etmiştim. Bu sohbeti Demokrat Parti lideri şu sözüyle açmıştı:

«— Giriştiğimiz demokrasi mücadelesini nasıl buluyorsunuz?»

«— Pek sert ve kırıcı buluyorum Celâl Bey. Korkarım ki, bizim aramızda açılan bu saçsaça başbaşa politika kavgalarından en son 'kara kuvvet' istifade etmesin.»

«— Siz bunu İsmet Paşaya söyleyin.»

«— Ne münasebet? Anlayamadım.»

«— Çünkü, kara kuvveti kışkırtan biz değiliz, Halk Partisi'dir.»

Yüzüne hayretle baktığımı gören Celâl Bayar:

«— Anlatayım,» dedi. «Geçenlerde Bursa'da lâikliği uzun uzadıya müdafaa eden bir nutuk söylemiştim. Sebilür - Reşad mecmuası bu nutku —her sözümü ayrı ayrı kötüye yorumlayıp— beni dinsizlikle itham ederek sayfalar dolusu yayınlamıştı. Sonra ne oldu bilir misiniz? Halk Partisi, mal bulmuş Mağribi gibi, bu mecmuadan hemen binlerce nüsha satın alıp memleketin dört köşesine dağıttı. Bunun üzerine ben de İsmet Paşaya gittim. Kendisine, reddi imkânsız delillerle bu hâdise hakkında lâzım gelen malûmatı verdim ve dedim ki: Paşam hani parti mücadelelerinde din istismarcılığı yapmamak hususundaki sözleşmemiz nerede kaldı?» Önce, bu işten haberi olmadığını söyledi. Sonra, benim 'izahat' istemekteki ısrarım karşısında öfkelenerek 'Ne yapalım bizim arkadaşlar senin bir (zaafından) istifade etmişler.' dedi.»

Celâl Bayar'ın bu sözlerini dinlerken kulaklarıma inanamıyordum. Zira, bazı aldanışlarıma rağmen, devrimciliğine, ile-

TÜRKÇESİ Ahmed SELÂMÎ

Müessisi Sübhân olan Şerîat Sübhânîdir...

MUKADDES Şerîatımızın (dînimizin) siyasî, iktisâdî ve ictimâî temel nizamları vardır. Kapitalist haçlı blok devletleri ile sosyalist - komünist blok devletlerinin ve bunların kuyrukları bulunan rejimlerin de lâdînî olan siyâsî, iktisâdî ve ictimâî nizamları mevcuddur. Türkiye'deki materyalist lâdînî rejimin (düzenin) de hâkezâ... Ancak Mukaddes Şerîatımızda diğer bütün rejimlerde nâmevcûd olan bir başka nizâm daha vardır: ÎMÂN nizâmı... Onun için, «Şerîatımızın îmânî, ictimâî, iktisâdî ve siyâsî temel nizamları» diyebildiğimiz halde, diğer bütün rejimlerde böyle demek imkânımız yok... Onların ictimâî, iktisâdî ve siyâsî temel nizamları olsa da, (îmânî) bir temel nizamları yokdur. Bu îmânî temel nizâma sâhib ve mâlik oluş, sâdece ve yalnız Şerîata (müslümanlığa) mahsusdur. Gerçi Papalık ve İsrâil gibi daha bir - iki yerde de var gibi ise de, ya tahrîfe uğrayıp aslından uzaklaşmış yahut da mütekâmil bir istiklâl ve hürriyetden mahrum, özünde değil de şeklinde bir îmânî temel nizâm meknuzdur...

● Mukaddes Şerîatımızdaki bu îmânî temel nizâm, dinimizin ictimâî, iktisâdî ve siyâsî temel nizamlarını, bir rûhun bütün bedeni tâ saçının telinden ayağının tırnağına kadar ihâta etmesi gibi kuşatır... Beden, rûhundan ayrılınca, nasıl ceset hâline inkılâb ediyor ve saçdan tırnağa her âzâsı, her nesci ve her hüceyrâtı biribirleri ile olan irtibât, insicâm ve inzıbâtını gâib ediyorsa, aynen bunun gibi «îmânî temel nizâmın» olmadığı her yerde de, adı ne olursa olsun bütün vûcudlar vücûd değil; ceseddirler... Mutlaka irtibât, insicâm ve inzıbâtlarını gâib edecekler ve çözüleceklerdir. Bunun içindir ki, bu esas ve can damarı noktayı, Mukaddes Şerîatımız, ilk ve en baş mes'ele olarak ele almışdır. Onun içindir ki, Şerîatımıza âid îmân temel nizâmından mahrûm bir zekât, zekât olmadığı gibi, nikâh da şer'î (dînî) nikâh olamıyor.. Ve akla gelen her fiil de aynen böyle... Sâir rejimlerdeki nikâh, bizi alâkadar etmez; Biz, Mukaddes Şerîatımızdaki keyfiyetle alâkalıyız; mevzûumuz ve mes'elemiz şimdi budur.. Şerîata âid kıymet hükmü üzerindeyiz..

Demek oluyor ki îmânî temel nizâm, dinimizdeki ictimâî, iktisâdî ve siyâsî bütün nizamları, bir uzviyetin uzuvları mesâbesinde ayakda tutucu, canlı ve dinî kılıcı, cesedi değil, vücûdu ortaya koyucu (bir ruh nizâmdır.) Diğer bütün rejimlerde ictimâî, iktisâdî ve siyâsî temel nizamlar olsa da, böyle îmânî bir temel nizâm yokdur. Bunun için de hepsi, ruh ile cesedin yalnız cesede nisbeti derecesinde bir keyfiyeti hâiz; ve o nisbetde muvaffak olucu; ve o nisbetde yaşayıcı; ve ancak o ölçüde mes'ût (!) edicidirler!

İslâm (Şerîat) nizâmı ise, dediğimiz gibidir. Yani noksanlıkdan münezzeh... Neden? Çünki, müessisi sübhânî sıfatlarla muttasıf, yani noksan sıfatlardan münezzehdir. Noksan sıfatlardan münezzeh olanın, elbetde eseri de noksanlıklardan münezzeh olacakdır...

● İşte İslâm, işte Müslümanlık ve işte Mukaddes Şerîatımız budur. Bir müslüman, 24 saatde kıldığı namazların, o da sâdece rükû, ve sücûdlarında, tam 360 kerre Cenâb-ı Vâcib'ül - Vücûd Hazretlerini tenzîh etmektedir. Namaza girişlerde 15, ve namaz nihâyetlerindeki 5 tesbîhât ile de 165 kerre tenzîh vardır... Cem'an 540 kerre, Rabb-i Rahîmimizi her gün tenzîh ediyoruz demekdir... Bir müslüman elli senede, on milyona yakın Vâcib'ül - Vücûd Hazretlerini tenzîh etmiş oluyor. Yani diyoruz ki: «Ey! ayı, güneşi, dünyâyı, dünyâdaki canlı cansız her varlığı, atomlarına, hücrelerine varıncaya kadar yaratan, yani yokdan, hiçbir ilk ve basit maddesi ortada yokken de yaratan, halkeden; hademeleri de, kral ve reisicümhûrları da yaratan; hayrı rızâsıyla, şerri de adem-i rızâsıyla yaratan Allâhımız! senin zâtında, senin sıfatlarında, ve senin ef'âlinde hiçbir ârâz, hatâ, kusûr, noksanlık, öylesine yokdur ki; bunu, hayâlimizden bile geçiremeyici olduğumuz, düşüncemizin eline bir ân bile veremeyici bulunduğumuz halde yokdur...»

İŞTE, müslüman olarak günde 540 kerre söylediğimiz kelâm bu... İyi ki günde 540 kerre söylüyoruz. Ve 540 kerre söyleyince hâli pürmelâlimiz bugünki içler acısı vaz'iyyet olursa, ya hiç söylemesek kim bilir ne oluruz?.

Yoksa bu 540 kerre söylemek hiç söylememeye mi müsâvî? Yârab, sana sığınırız! Bizi, papağan gibi yalnız lâfızlarla oynamakdan sen hıfzet!.

● Evet Efendiler! Zâtını, sıfâtını ve ef'âlini günde 540 kere noksanlıklardan tenzîh etdiğimiz Zât-ı Vâcib'ül - Vücûd Hazretlerinin nizâmı olan İslâmiyetde (Şerîatda, Müslümanlıkda), noksanlık ne arar? Öyle ise, müslümanlar nazarında İslâmiyetden (Şerîatdan) daha mükemmel bir nizâm (dîn) olamaz ve düşünülemez. İşte Mukaddes Şerîatımızın îmân dediğimiz en temel nizâmı, onun ictimâî, iktisâdî ve siyâsî temel nizamlarını böylece kuşatır. Bunun için, Şerîata, kaşının ucuyla bile olsa kusur bulanlara hidâyet niyâz edilir!.. Ama, söz, yazı, beyânât, mesaj vs. ile hücûma kalkan olursa, o sayın mülhide de, Allâh'a harb ilân eden bir zındık nazarıyla bakılacağını i'lânen tebliğ ederiz...

• FİLDİŞİ KULEDEN

Cemil Meriç

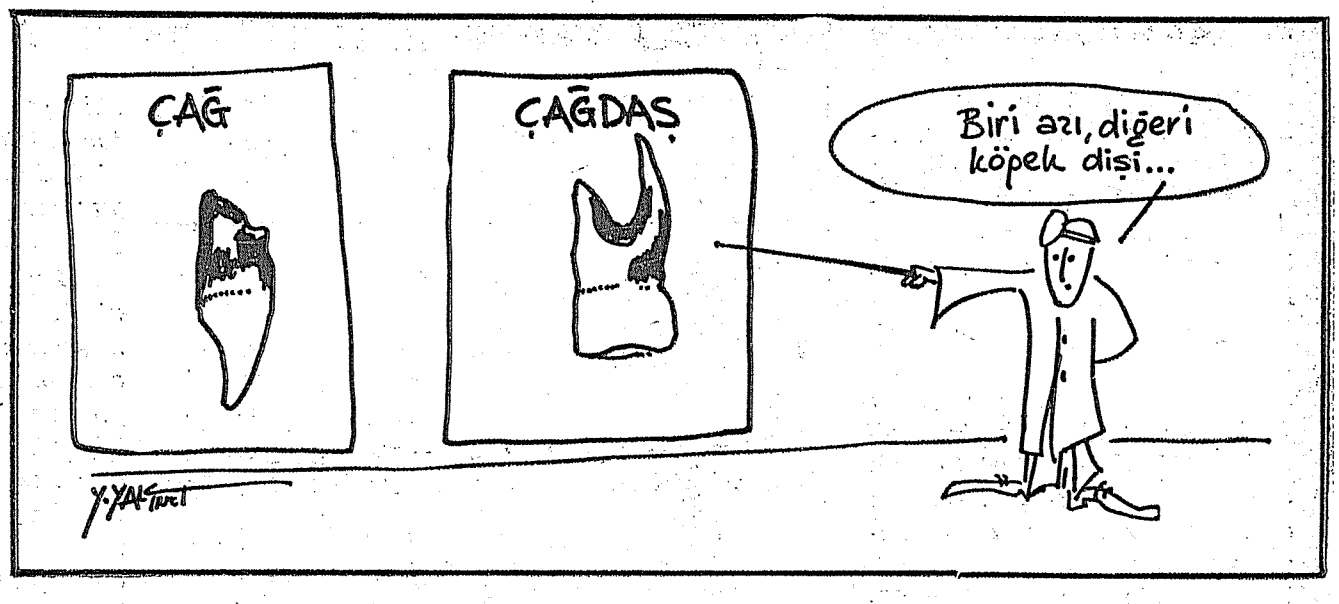

BERKES'E GÖRE ÇAĞDAŞLAŞMA (2)

SAYIN yazara göre, lâiklik eşittir asrîlik, eşittir secularism. Ama bu kelimeler «halkın kulağında olumsuz çağrışımlar yaptığından (hangi halkın, olumsuz çağrışım ne demek?)» çağdaşlaşmayı tercih ediyor. Ve yeni bir tarifle mefhumu zenginleştirmek ihtiyacını duyuyor: «kutsallaşmış gelenek boyunduruğundan kurtulma». Anlamadınız mı? Berkes, izahat veriyor: «bu terimde, laicisme teriminde olandan farklı olarak, kilise ya da kilise adamı, kurul ve kuralları, yetkilileri ile onların dünyasal karşıtlarının - klerikus ile laikus'un - karşı karşıya gelmesi, çok sayıda ölçülere birbirinden iyice ayırd edilmesi durumundan ziyâde geleneksel, katılaşmış kurul ve kurallar karşısında zamanın gereklerine uyan kurul ve kuralları geliştirme davasının yüz yüze gelmesi durumu vardır.» Sarih değil mi? Sayın Berkes için, çağdaşlaşmak mukaddesattan kopmaktır, mukaddesattan yani tarihten, haysiyetten dilden, dinden. Avrupalılaşmaktan daha rezil, daha topyekûn bir kendi kendini inkâr. (1).

Türkiye'de Çağdaşlaşma, bir misyonerin kaleme aldığı «Tarih-i Tedenniyat-ı Osmaniye». Niyazi Berkes, cümle kurmaktan âciz bir idrak fukarası. Herhangi bir müsteşrik kadar Türkçe bilmeyen bu garip yazarın tesbit ve teklifleri de kendisi kadar garip. Bu maskaralıkları teşhir etmek, zavallı gençlerimizi felâkete sürükleyen hokkabazların ruh sefaletini sergilemeye yaradığı ölçüde faydalı olacak...

«Avrupalılaşmanın bile kendine göre beşerî taraflarını var.

İçtimaî İlimler Ansiklopedisi'ne göre.

Avrupalılaşma (veya Avrupalılaştırma):

Rönesansın, Reformun, ve sanâyi inkılâbının neticesi olarak modern Avrupada kurulan içtimaî düzenin Asya, Amerika ve Afrika kültür ve medeniyetlerini damgalaması.

Avrupalılaştırma, siyasî bakımdan, (parlemânterizm veya parti hükümeti olarak) demokrasi fikrini; yahud hükümranlık (bütün hükümet organlarının hükümran devlete tabi kılınması manasına); yahud (bu hükümranlığı desteklemek için yarı dinî bir tesânüd yaratacak olan) milliyetçi fikrini kabul ettirmek diye tanımlanabilir.

İktisadî bakımdan, daha teferruatlı, daha âdil fakat daha az verimli ve ilerlemeye daha az elverişli kolektivist ve komünal medeniyetleri olan toplumlara ferdiyetçi kapitalizm, rekabet ve kontrol fikirlerini kabul ettirmek.

Sınaî bakımdan, el ve ev sanatları yerine fabrika sanayiini geçirmek. Eğitim bakımından, diğer kıtaları, Avrupa ilminde ilerlemenin, maddî-hatta manevî-menfaatları icabı olduğuna inandırmak. Yahut kabile geleneğinin disiplinini göz önüne sererek; misyonerin Kitabı Mukaddesi, bezirgânın emtiası, idârecinin hüsnüniyeti ile bu disiplini ortadan kaldırmak diye târif edilebilir.

Avrupalılaştırmanın Asya üzerindeki tesiri - hem seyri, hem de neticeleri bakımından - Amerika ve Afrikadakinden çok farklı olmuştur, farklıdır ve farklı olacaktır.

Şu anda mühim olan Asyanın Avrupalılaştırılmasıdır zira Afrika'nın kabile ve komün kültür ve medeniyetleri şimdiden kontrol altına alınmıştır ve eninde sonunda Avrupa ferdiyetçiliğinin ve endüstrializmin baskısı ile yok olacaktır. Kuzey ve Güney Amerikanın kültür ve medeniyetleri, Anglo-Sakson sömürgeciliği ve Lâtin ticarî zihniyeti (komersiyalizeşın) yüzünden sona ermiştir. Halbuki Asyada Hıristiyan medeniyetinin ferdiyetçiliği ve endüstriyalizmi, komerşializmi ve kapitalizmi ile İslâmiyet'in veya Budizmin kolektivizmi, komünizmi, militarizmi ve mistisizmi arasında karşılıklı bir medd-ü cezir vardır.

Amerikan yerlileri veya Afrika zencileri için iki yol vardı: Avrupalılaşmak veya yok olmak. Halbuki Asya için böyle bir alternatif yoktur.

Asyalılar ilk defa olarak Taş devrinde Avrupalılaştırıyor Asyayı. Sonra Asya, Avrupayı Asyalaştırıyor. Doğunun ilerlemesi Viyana bozgunu ile sona eriyor: 1683. Kıt'alar arasındaki bu medd-ü cezir bir tarihten itibaren Avrupanın lehine dönüyor. Avrupalılaştırma çağı başlıyor. XVIII. ve XIX. asırlar boyunca devam eder bu. Bu hareket XX. asırda cihanşumul terakkinin dâimi bir tezâhürü olarak tarihe ve siyasete kabul ettiriyor ke[illegible]

İslâmcılık

ÜLKÜCÜ MEKTUBU

MUSTAFA Yazgan, «Tuğra»sını bir müddetden beri bıraktı; «Hadiselere Bakış» da Ülkücü Gençlerden birisinin yazdığı mektuba, tevcih ettiği suallere cevap verdi. Yazılarını göndermezden evvel görüşebilsek ve haberdar olsaydım,

— Değmez ağabey, cevap vermeye değmez... derdim.

Gazetemizin idarehanesine benzeri o kadar çok mektub geliyor ki, bir keyifli zamanıma tesadüf ederse okuyorum, yoksa kalıyor bir köşede. Nitekim geçenlerde birisi yine yazmış, hem de uzun uzun...

Zavallı çocuk!

Zavallı, derken küçümsediğim mânâsına almasın, sancısından dolayı kendisini takdir ve tebrik ederim. Ancak, onların samimi sancılarını ticaret metaı haline getirenler, halâ onlara hükmetmektedirler de ona acıyorum. Sancılı gençlere, sancısız ama sancıyı geçim kaynağı, ikbâl vasıtası yapmış olanlar hükmediyor.

Üzüntüm bu. Ve o çocuk bu sebeple zavallı...

Rahmetli Dündar Taşer Bey,

— Bizim neslimiz dâvası uğrunda ölmeyi bilmedi. Bizden öncekiler de bilmedi. Hattâ daha daha öncekiler de., derdi, fakat, sizin nesliniz ölmeyi biliyor. Onun için ümitliyim sizlerden...

Allah mekânını cennet, taksiratını affetsin. Ümitliydi. Fakat ne hesabına? Orası biraz muğlakdır. «Dündar Taşer'in Büyük Türkiyesi» diye bir kitap vefatından sonra neşrolundu. Bir dostu kaleme almıştı. Eğer öyle bir Türkiye, o kitabda bahsi geçen Türkiye için ümitli idiyse ne mutlu.

O kitabda tasvir edilen Türkiye, «Mutlak Hakikat» e aid renkler taşıyan bir tablodur.

Fakat, sağlığında Dürdar Bey bu tabloyu - belki sohbetleri dışında - yazılarıyla çizemedi. O'nun meselesi «Demirel» di. Mason Süleyman Bey... Tek istisnası galiba, kendi el yazısıyla tuttuğu bende bulunan ve «Osmanlı'nın Sancağını» bir hasret ifadesi ile izah eden notlarıdır. Her ne olursa olsun, Dürdar Bey'i daima hürmetle yâdedecek isek, O'nun en mühim hususiyetinin, «gençlerin masum sancısını» hiçbir zaman kendi hesabına bir vasıta haline getirmeyişidir, diyebiliriz.

Pekiy, diğerleri...

İmdi koltukları paylaşamaz hale geldiler. Sancısız, sancı istismarcıları ikbâl ve servet yarışında...

Gençler ise, o mâsum gençler gün be gün bu hengâme içerisinde «özlerine yabancılaşma, özlerine hâttâ düşman olma» yolunda.. Dün denilebilecek kadar kısa zaman evvel aralarındaydım. Bugün de vaziyetlerini takib ediyorum.

«Ülkücüyüz..» diyorlar.

Biz de derdik.

«Vatan, millet..» onlar için mukaddesdir. Uğrunda can vermeye hazırdırlar. Fakat...

O vatan, nasıl vatan Olur?

O millet, nasıl millet olmuş?. Bu soruların cevabını dikkatli ve bir metod üzre öğrenebilmiş değiller. Nitekim zamanında biz de aynı zavallılığa düşmüş idik, şimdi onlar da, hem, Padişah Yavuz ile Abdülhamid Han Sani ile iftihar ederler ve hem de öfkeyle,

«Kara tehlike» den, «Şeriat tehlikesi» nden söz açarlar...

— Kara ve Kızıl emperyalizme karşıyız!

Kızılı anladık, «kara» sı ne ola ki?. «Ağalar» böyle dedi ya, zavallı çocuklardan bir kısmı aynı yâvenin peşi sıra savrulur dururlar. Yavuz'u Yavuz yapan, Abdülhamid'i Abdülhamid yapan nedir? O muhteşem «öz» nedir?

Bilmezler.

«Ağalar» bilmelerini istemezler. O «ağalar» ın ki, aralarında komünizme hizmet eden çarşaflar çıkaranlara dahi tesadüf olunmuştur.

Bakınız, 1965'de dördü bir araya gelip müşterek imza ile kitap çıkaran «ağalar» dan bugün, biri ilk çizgisinde, ikincisi Ecevit çizgisinde, üçüncüsü kızıl çizgide, dördüncüsü ticaret çizgisinde, her biri bir tarafa dağılmış vaziyettedir. «Gerçekler» neticede böyle bir gerçeğe şahid olmuştur.

Bazılarını ara : sıra görüyorum bu gençlerin. Sitem ediyorlar:

— Ağabey, siz bizi tanırsınız; biz dine karşı mıyız? Daha geçen gün filân camiide mevlût okuttuk...

Dine karşı olmamayı, mevlûd okutmayı kafi sanıyorlar.

İslâm'ı «hayat nizamı» olarak anlayamıyorlar. Osmanlı ile iftihar ediyorlar da, Osmanlı'ya o haşmeti bahşeden «nizam» üzerinde kafa yoramıyorlar. Birinin gazetelerde çıkan beyanatını okudum:

— Yüzde yüz milli bir doktrin lâzım Türkiye'ye... diyor.

Marksizm, kapitalizm gayrı milli ya, millisi lâzım...

Pekiy nedir o milli doktrin?.

Tarihinde bu millet hiç milli bir doktrin sahibi olamadı mı?.. Osmanlı Selçuklu, Altınordu Babür, Gazneli, Harzemşah hep gayrı milli tahakkümü altında mıydı?..

— Değildi..

— Değildi de neydi pekiy, çocuklar?..

«9 Işık» mıydı yahu?..

Yoksa, İslâm mı?.. Yani «hayat nizamı» olarak İslâm mı?..

«Ağaların» tezyif ettiği, «Kara emperyalizm» mi?.

Biliyorum, şimdi onlara sorsanız:

— Kara emperyalizm ile biz, İslâm'ı kastedmedik, faşizmi kasteddik. diyeceklerdir. Bize ne aynı tevilleri yapmışlar, biz de inanmıştık. Ancak, yıllar sonra anladık ki, bunlar böyle lâstikli beyanlarla içlerinde birikeni kusmaktadırlar.

İslâm'ı bir fantezi olarak kabul etmektedirler.

Ve İslâm'ı «hayat nizamı» olarak kabul etmemektedirler. O'na düşmandırlar. İslâm'ı sadece ahlâk çerçevesinde tutup, O «öz» ü, iktisadi, kültü-

(Devamı 10. Sayfamızda)

Y. YALÇINER

ortadoğu'dan

SAİD SAMİL

YAHUDİ DÂVÂSI ve FİLİSTİN

Loyd Corc Hükûmeti devrilip muhafazakârlar idareyi ele alınca Yahudi ihtirasına hadim olmakla doğuda ve bilhassa Arap ülkelerinden İngiliz menafiinin yıkılmakda, prestijlerinin de zedelenmekte olduğunun farkına vardılar. Bunun için Amerikalılarla anlaşıp Yahudileri insafa davet kastıyle en kuvvetli şahsiyetleri olan Lord Halifaks'ı sefir olarak Amerika'ya gönderdiler. Lord cenapları Vaşinkton mahfilinde sesi kısılıncaya kadar dert yandı. Fakat, bu derdi ne Amerikalılar anladi ve ne de Yahudiler dinledi. Bunun üzerine vazifesini terkedip süklüm püklüm Londra'ya dönmeye mecbur kaldı. Arap ülkelerini ele geçirmek ve bu suretle baştan başa Asya'ya hakîm olmak için taannüdle Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkımına giden İngiliz ricalinin kurdukları plân Loyd Corc ile hempalarının tezgâhladıkları İngiliz - Yahudi işbirliği sayesinde hayal-i hama döndüğünün ızdırabını geç de olsa duymaya başladılar.

MUHAFAZAKÂR Parti de hükûmetde tutunamayınca ilk def'a olarak Amele Partisi seçimi kazandı. Hükûmeti kurma mes'uliyetini tekabbül eden Ramsay Makdonald İngiltere'nin entrikada şöhret yapmış diplomatlar ekolüne mensub değildi. İşçi sınıfı hesabına yıllarca hak talebinde bulunması onda bir nev'i hakperestlik duygusu ihdas etmişti. Valter Şav'ın şahsına da itimadı vardı. Bundan dolayı Şav'ın Avam Kamarası'na takdim edilen raporuyla alâkalandı. Filistinlilerin derdini bizzat dinlemek için başta Müftü Emin El - Hüseynî'nin bulunduğu bir hey'eti Londra'ya dâvet etti.

Şav Raporu Filistin trajedisini ihtiva eden amilleri ve bunların kaçınılmaz âkıbetlerini açık bir ifâde ile kaleme alıyordu. Filistin'deki heyecanın hakiki sebepleri arasında Müslümanlara âid olan mukaddes makamlarla Yahudilerin haksız iddialarla yapmakta oldukları tecâvüzleri ortaya koyuyor ve muhtelif pasajlarında şu hassas noktalara dokunuyordu:

«... Araplara karşı tatbik edilen adâletsiz siyasî ve iktisadî muâmeleler - ki anketlerimiz sırasında bize de aksettirildi- **bütün bunlar bu heyecana birer sebep teşkil ettiği şüpheden vârestedir.»**

Yine bir yerde:

«Yahudilere karşı Araplar'ın kini maddî, siyasî ve millî vechelerden aldatılmış olmalarından ileri gelmektedir. Bunlar aynı zamanda iktisadî gelecekleriden endişenâk oldukları» bildirilmektedir.

Bu raporun alâka çekici en gerçek tarafı **«Yahudiler'in istilâsından ürken Araplar'ın halen sağda ve solda yapmakta oldukları kanlı gösterilerin yakın bir âtide korkunç isyanlara inkılâb edeceği»** hakikatini ilân etmiş olmasıdır. Nitekim, bu teşhis aynen tahakkuk etti.

Hülâsa olarak yapılan tavsiyeler raporda üç esas madde üzerinde temerküz ettirilmiştir:

Birinci madde olarak, Yahudiler'in muhâcereti idame ettirme hususundaki ısrarları ele alınmakta ve bu muhâceretin devamı Filistin'in çehresini siyonistlerin lehinde değiştirmesinden Araplar'ın korktuklarını ve bu korkuyu teyid edecek hâdiselerin cereyan etmesi, aradaki husûmeti had perdeye sokmakta olduğu gösterilmektedir.

İkinci madde olarak, Filistin'i temsil ve idarî bakımdan işleri tedvir için millî bir hükûmetin kurulması üzerinde durulmuş ve «Arap halkı bir bütün halinde ve bir hak olarak Filistin'i temsil edecek millî bir hükûmetin kurulmasını özlediği» tebârüz ettirilmiştir.

(Devamı var)

400 BİNLİK KURBANLIK NESİL

Almanya'da Türk çocukları

MEKKİ YASSIKAYA YAZIYOR

1973 yılında 18 bin yavrumuz

KİLİSE P

2

Türk Çocukları İçin Hazin Gelecek...

ALMANYADA okul yaşına gelmiş çocuklar mutlak surette okula gitmek mecburiyetindedirler. Buna yabancı çocuklar da dahildir. Bu kanuna uymayan aileler cezaya çarptırılırlar ve çocuklar kanun ve polis gücüyle okullara kaydedilir. 0-6 yaş aralarındaki çocuklar için de özel veya Kiliselerin kontrolü altında «Çocuk Yuvaları, Ana okulları, Çocuk Okulları...» açılmıştır. Ana-baba çalışıyorsa, çocuklarını bu çocuk yuvalarına bakıma verirler. Bizim vatandaşlarımıza gelince; çalışan aileler, çocuklarını ya evde yalnız bırakır, veya daha büyük olanına emanet ederler veyahutta vardiyeli olarak çalışıp sırayla çocuklara bakarlar. Bunların dışında pek azının başvurduğu gibi (% 5) Çocuk yuvalarına çocuklarını teslim ederler. O yaşta her türlü tehlike ve terbiyeye açık ve yapı, dimağ itibariyle işlenmeye hazır bir maden olan çocuklar bilhassa kiliselerin ve nahova şahitlerinin bünyesinde ve onların denetimi altında kurulmuş bulunan çocuk yuvalarında tamamen hıristiyan adetlerine göre yetiştirilmekte ve terbiye edilmekte olup, hatta takdis bile yapılmaktadırlar. Bu tür bir eğitime hassaten tabi tutulan Türk çocukları sık sık aile içinde istavroz çıkarmaları, incilden dua ve hikâyeler okumaları yüzünden çeşitli şikâyetlere vesile olmaktadırlar. İşin diğer bir hazin tarafı ise, buralara gönderilen çocuklar bir kaç kelimenin haricinde Türkçe konuşamamakta ve ana-babasıyla anlaşamamaktadır. 1973'de yapılan bir istatistik neticesine göre bu şekilde hiç Türkçe konuşamayan 18 bin Türk çocuğunun bulunduğu tesbit edilmişti. Şayet aile uzun süre Almanyada kalacak olursa, bu çocuklar 17, 18 yaşlarına geldikleri halde ana dillerine tamamen yabancı kalmakta, bir gazetenin en iri harflerle yazılı başlıklarını bile güç okuyabilmektedirler. Bunların anavatana dönmeleri halinde büyük bir dert ve problem olmayacağını hangi akıl selim sahibi iddia edebilir?

İşkence ve zulüm bununla bitse yine iyi, maalesef bitmemektedir. Almanyada 108 bin civarında olan 0-6 yaşları arasındaki çocuklarımızın ancak % 51'i bu ülkenin eğitim imkânlarından şu veya bu şekilde faydalanabilmektedirler. 16-21 yaşları arasında olup, mesken edinme çağında bulunan 35 bin civarındaki Türk işçi çocuğu ise hiç bir eğitim imkânına sahip değildir.

Almanya'da ancak % 51'nin Alman okullarına devam edebilen çocuklarımızın % 98'i mezuniyetten sonra kendilerine üst öğrenim imkânı veremeyen Hauptschule'lere devam edebilmektedirler. Üst öğrenim imkânı veren Realschule ve Gymnasium'lara gidebilen Türk işçi çocuklarının oranı ise % 2 gibi çok gülünç bir rakkamdır. 1972'de yapılan istatistiklere göre ise çocuklarımızın ancak % 40'ı başarı sağlayabilmiş, % 60'ı ise başarısız kalmıştır.

YABANCI ÇOCUKLARININ EĞİTİMİNDE YAPILAN TATBİKAT

Almanyada Türk ve diğer yabancı işçi çocukları için yapılagelmekte olan tatbikat üç ana grupta toplanabilir. (Bu mevzuda yapılan çalışmalara yazımızın başında temas etmiştik.)

A — İNTİBAK SINIFLARI,
B — NORMAL ALMAN SINIFLARI,
C — BAVYERA EYALETİ MODEL SINIFLARI,

A) İntibak sınıfları:

Federal Almanyada aynı milliyetten en az 15 işçi çocuğunun bulunduğu bölgelerde intibak sınıfları açılmaktadır. Bunun gayesi yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, çocukların Alman eğitim sistemine geçmelerine kolaylık sağlamaktır. Bu sınıfların iki ana gayesi vardır. Onlar da şudur:

● İşçi çocuklarına devamlı Almanca lisan kursları sağlamak,

● Kendi milletinden öğretmenler tarafından kendi ana dillerinde eğitim şansını bu intibak devresi içinde vermek. İntibak sınıflarında da bir çok güçlükler ortaya çıkmaktadır. Bunlardan bazıları şöyledir:

● Birçok ahvalde aynı milletden 15 işçi çocuğunu bulmak mümkün olmamaktadır. Bir çok hallerde dört hatta beş ayrı yaş grubundan çocuğu tek bir intibak sınıfında toplamak gerekmektedir. Yani aynı sınıfta 6 yaş ile 12 yaş arası bir çok çeşitte çocuklar bulunmaktadır. Bunlara aynı hallerde aynı şekilde dersler gösterilmektedir.

● Çocukların intibak sınıflarına devam müddeti 3, 4 veya 5 sene ve hatta daha uzun tutulmaktadır. Bu durumda intibak hiçbir zaman gerçekleşememekte ve intibak sınıfları gerçekte yabancı işçi çocukları için devamlı sınıflar haline gelmektedir.

● Birçok hallerde, intibak sınıfındaki Almanca öğretmeni de çocuğun ülkesinden gönderilen öğretmenler olmaktadır. Umumiyetle bu öğretmenlerin Almanca öğretmeye ne bildikleri almanca kâfidir ve ne de kaabiliyetleri. Diğer taraftan kalifiye Alman öğretmeni bulmak daha kolay olduğu halde, selâhiyetliler her nedense devamlı Türk öğretmenleri üzerinde durmaktadır.

● Öğretmenlerin sadece bir kısmı Türkiyeden özel olarak gönderilmektedirler. Öğretmenlerin büyük çoğunluğu ise eğitim otoriteleri tarafından mahallinde yetiştirilmekte ve bunlardan çok azı kendi ana vatanlarında öğretmenlik yapmaya kaabiliyetli bulunmaktadırlar. Veya Almanyaya işçi olarak gelmiş öğretmenlere bu çocuklar teslim edilmektedirler.

Binlerce yavrumuzdan birkaçını olsun menhuz ellerden kurtarmaya çalışanlar yok değil. Netekim yukarıdaki resimde İmam = Hatib mezunu ağabeylerinin himayesinde çalışan işçi evlâtlarını birarada görüyorsunuz. (Foto: Sebil)

yapılan tesbitlere göre
Türkçe konuşamıyor...

Baden'de çocuk yuvası açmak istiyen "Damla Genç" Cemiyetinin yöneticileri toplu halde görülüyor.

Linden'de işçi çocukları için çocuk yuvası kuruluyor

HANNOVER, TURAN ...

● *Kurulan çocuk yuvası solcu kişilerin avucunda, hattâ «Damla - genç» adlı illegal bir teşkilât olduğu iddiası var...*

PENCESİ

Bütün bunlara ek olarak, öğretmenlerden çeşitli yaş gruplarında bulunan ve eğitim vaziyetleri farklılıklar gösteren çocuklara eğitim yaptırmaları beklenilmektedir. Bu öğretmenlerin başarılarını kolaylaştırmak için sınıflarında neler yaptıklarını inceleyecek hiç bir sistem ve usul olmadığı gibi, karşılaştıkları zorluklarda kendilerine yardımcı olunmamaktadır.

● İntibak sınıfları için özel bir eğitim programı gerçekleştirilmemiştir. Bunun gibi, Baden Württemberg eyaletinde Türk otoriteleri tarafından hazırlanan Türkçe sosyal bilimler ders kitabının dışında intibak sınıfları için hususi test kitabları da bulunmamaktadır.

B —) NORMAL ALMAN SINIFLARINDA:

Federal Almanyada yabancı işçi çocukları intibak sınıflarında kâfi derecede ilerleme gösterdikleri ahvalde veya intibak sınıfına gidebilme imkânına sahip olmadığı takdirde eğitim durumlarına göre Alman sınıflarına devam etmektedirler. Bu hâl bilhassa, 15 aynı milliyetten çocuğun bulunmadığı yerlerde olmaktadır. Bu halde bulunan çocuklar ise zaten lisan bilmediklerinden sadece göstermelik olarak okullara gidip gelmektedirler ve yaşları dolunca da çoğu defa okuldan diplomasız ayrılmaktadırlar.

Türk işçi çocukları umumiyetle ortaokul ve liseye girmeye muvaffak olamamaktadırlar. Çocuklar sadece ilkokula devam edebilmektedirler. 1972 yılında ilkokula devam eden çocukların sadece % 40'ı başarılı olabilmiştir. Türk çocuklarının % 27'si mecburî eğitim ötesi eğitime devam edebilmektedirler.

Normal Alman okullarında Türk çocuklarına tatbik edilen eğitim sistemine ise aşağıdaki tenkidler yöneltilebilir.

1 — Türk işçi çocukları kursları takib edebilecek derecede Almanca bilememektedirler. Onun için dersleri takib edememektedirler.

2 — Sınıflarda eğitim standardı Türk çocuklarının hazırlığına göre umumiyetle yüksektir. Değişik bir eğitim sistemine Türk çocukları intibak etmekte güçlük çekmektedirler.

3 — Alman okul arkadaşları Türk çocuklarına daima yukardan bakmaktadırlar. Müşterek sınıflarda Alman öğretmenleri eğitim programını tamamlamak için Alman çocuklarına karşı mesuliyetlerinin şuuru içinde bulunmaktadırlar. Halihazırdaki şartlar altında öğretmenler için işçi çocukları ile Alman arkadaşları arasındaki farkı kapamaları kendi kurslarının eğitim gayelerini zarara sokmadan mümkün değildir. Alman velilerinin baskılarını da buna eklemek lâzımdır. Bunun neticesi olarak karışık sınıflardaki Türk çocukları umumiyetle sınıfın bir köşesine çekilmekte ve eğitimleri de ihmal edilmektedir. Bu durum Türk çocukları üzerinde düşmanca aksülamellerin doğmasına ve eğitimlerinin de menfi şekilde etkilenmesine yol açmaktadır.

4 — Velilerle okul arasındaki bağ yeterli değildir. Veliler umumiyetle lisan bilmediklerinden okul idarecileriyle gerekli irtibatı kuramamaktadırlar.

5 — Çocukların ev vazifelerine (bilhassa Türk işçi çocukları için) yardım edecek hiç kimse yoktur denilebilir. Bu hususta yapılmakta olan çalışmalar varsa da yetersizdir.

● *Ve işte çocuk yuvalarına kadar el atan gizli (illegal) Damla Genç adlı teşkilatın mensupları işbaşında!.. Komünistlerin pek beğendikleri lafları bezlere yazmış Almanya sokaklarında miting yapıyorlar.* *(Foto; Sebil)*

C —) BAVYERA EYALETİ MODEL SINIFLARI:

Bavyera Eyaletinde yabancı işçi çocuklarının Federal Almanyada 3,4 veya 5 yıl kalacakları ve sonra kendi ülkelerine dönecekleri faraziyesinden hareket edilerek model sınıflar geliştirilmiştir. Almanya'da geçirilecek zaman için bir yandan Alman okul sistemine intibak edilmesine bir yandan da çocukların kendi ana dillerinde eğitim görmeleri bu model sınıflarda gaye ittihaz edilmiştir. (Bu bölüm Milli Eğitim Bakanlığının Avrupadaki Türk Çocuklarının eğitimi mevzuunda Avrupa Konseyine sunduğu ingilizce rapordan alınmıştır.)

NETİCE

Buraya kadar yazmış olduklarımızı toplayacak olursak şu neticeye varmış oluruz.

● Almanyada eğitim eşitliğinden bahsedildiği halde, bu eşitlik yabancı çocuklar için sağlanılmamaktadır. Bu mesele de bugüne kadar halledilmemiştir.

● Almanyanın hemen en küçük kasabasına kadar dağılmış olan Türk işçilerinin bulunduğu yerlerde 15 çocuk temin edilemediği için Türk çocuklarının eğitimleri aksamakta ve tamamen faydasız hale gelerek, çocuklar iki kültür arasında bocalamakta, ne ana dillerini ve ne de Almancayı yeterince öğrenememektedirler. Böylece öz kültüründen mahrum kalmakta, nesiller arası korkunç bir uçurum meydana gelmektedir.

● Yabancılar arasında yaşamak zorunda bırakılan çocuklarımız, Alman halkının ve çocuklarının çocuklarımızı hor ve hakir görmeleri yüzünden ruh sağlıkları bozulmaktadır.

● Türkiye'den yeteri kadar kaabiliyetli öğretmen gönderilmediğinden 15 kişilik gruplar teşkil edilse bile öğretmen sıkıntısından bu gruplar da dağıtılmak mecburiyetinde kalınıyor. Veya tamamen Alman mercilerine karşı sorumlu ve Alman milli eğitim mü-

(Sayfayı Çeviriniz)

dürlükleri tarafından tayin edilen ehil olmayan öğretmenlere teslim edilerek çocuklarımızın eğitimine hiç bir faydası dokunmadığı gibi bunlar Türk makamlarına karşı sorumlu olmadıkları için zararlı faaliyetlerin içine girerek çocuklarımızın zihinlerini karıştırmakta, çocuklarımız için ikinci bir problem olmaktadırlar. Bunların arasında komünizan faaliyetleri ve kürtçülük propagandalarını zikredebiliriz.

● Bazı yerlerde teşekkül ettirilen çocukların ev ödevlerine yardımcı olma kurslarını daha ziyade komünist teşekküller veya kilise ve Yahova şahitleri idare ettiklerinden bu hizmette daima bir art niyet taşınmakta, çocuklarımız zararlı bilgilerle beslenmektedir. Bu tür faaliyetler zaten karmakarışık vahim bir görünüm arzeden bu eğitim meselesini daha içinden çıkılmaz hale getirmektedir.

Velhasıl bu meselenin hangi tarafından tutsak orası çürük çıkıp elimizde kalmaktadır. Böylesi bir karmakarışıklıkta yetişen bir nesilden hangi hallerde iyi bir netice beklenebilir ki? Bu bir nesil katliamı değildir de nedir?

Çareler ve Neler Yapılabilir?

Buraya kadar yaptığımız tesbitlerin ışığı altında vatandaşlarımızın çocuklarının asgari bir zararla kurtulmalarını temin maksadıyla ilk akla gelebilen çareleri şu şekilde sıralamak mümkündür.

A —) Türkiyeden kaabiliyetli, hüsnüniyet sahibi yeterince öğretmen gönderilerek Alman sınıfları hedef kabul edilmeden müstakil Türk sınıflarının teşekkül ettirilmesi: İllâ Alman cemiyetine intibak etmeleri için çalışılmamalı.

B) Alman milli eğitimi tarafından tayin edilen öğretmenlerin Türk makamlarıyla anlaşmaya varıldıktan sonra tayin edilmesi sağlanmalı ve bunlar sıkı bir şekilde kontrol edilmelidirler.

C —) Alman okullarına Alman çocuklarıyla eşit şartlar altında devam eden çocuklarımızla Alman çocuklarının arasındaki bazı formel değerlendirme (eşitlik) metodlarını değiştirme yoluna gidilmesi. Meselâ, derslerde verilen notlardan diyelim ki, (2) yabancı çocuk için ayrı bir barem kabul edilmeli. Bir Alman okulunda bir Türk çocuğu (3) aldığı vakit bunun (2) üzerinden değerlendirilmesini sağlamak. (2) olursa (1), (4) olursa (3) olarak değerlendirme yapmak. Böylece Türk çocuklarının Yüksek okullara gitmesi de sağlanmış olacaktır. Türk çocuklarıyla Alman çocuklarının aynı not baremiyle değerlendirilmeleri Türk çocuklarının yüksek okullara gitmesini engellemektedir. Sadece bu yüzden Türk çocukları orta mekteb ve liseye devam edememektedirler.

D —) Alman okullarında mecburi yabancı dilin yanı sıra seçme yabancı diller de vardır. Bu seçme yabancı dilin Türk çocukları için Türkçe olarak kabul edilmesi için temasa geçilmesi ve uğraşılması.

E —)Bazı işçilerimiz çocuklarını anavatanda bırakabilecekleri kimseleri olmadığı için çocuklarını buraya getirmek mecburiyetinde kalıyorlar. Onları bu külfetten kurtarmak için Türkiyede yatılı ilkokullar kurulması ve işçi çocuklarına burada tedrisat yapmalarının sağlanması.

F —) Çocuklarını buraya mutlaka getirmek isteyen işçilerimizin çocukları için Türkiyede yetiştirme ve hazırlık kurslarının yapılması.

G —) Türk çocuklarının ev ödevlerine yardımcı olunabilmek maksadıyla konsolosluklar nezdinde kursların tertib edilmesi, buraya güvenilir kimselerin konulması sağlanmalıdır.

Bunların yanında ikinci mühim bir mesele de var ki, kısa zamanda daha elverişli hale getirilmelidir. Bu da şudur.

Bazı işçilerimiz çocukları Alman okullarının çeşitli sınıflarında iken kesin olarak memleketine dönmektedirler ama, çocukları gerek Türkçeyi iyi bilmediklerinden ve gerekse hiç Türkçe ders görmediklerinden Türkiyedeki Türk okullarında tahsillerini devam ettirmek istediklerinde karşılarına çeşitli aksaklıklar çıkmakta bu yüzedn pek çokları da tahsillerini bırakmak mecburiyetinde kalmaktadırlar. Bu hususun da düzeltilmesi için Almanya'dan dönen tahsil çağındaki çocuklar için yeni formüller aranıp bulunmalı, çocuklara tahsil imkânı sağlanılmalıdır. Bu vaziyet aslında başlıbaşına bir mevzu teşkil etmektedir..

Ülkücü Mektubu

(Baştarafı 7. Sayfamızda)

rel, hukuki, ictimai plânda unutturmak, silmek peşindedirler.

Müşahhas bir misal ile, Osmanlı'nın faizsiz rejimine, kadısına, hukukuna, medresesine, bütün içtimai müesseselerine düşmandırlar da, sadece «zaferleri» ile müftehirdirler.

Akıncılar ile övünürler de, o serhat beylerinin yalın kılıç atlarını mahmuzluyan kalblerindeki «Dini Mübin» aşkına düşmandırlar.

Aksi halde, fani ömürlerinde «doktrin» filân icad etme hevesine kapılmaz, «Mutlak Fikr» in etrafında, halihazır düzenin müsaadesi nisbetinde de olsa kenetlenirlerdi.

Anlatabildim mi?

Galiba, ne Mustafa Yazgan, ne ben.. boşuna gayret ediyoruz. En az otuzunuza gelmelisiniz gençler; o zaman eğer bazı hesabların peşinde değilseniz, hakikat kafanıza dank edecektir. Ülkücü biraderime öyle diyorum:

— Bir tren gibi, ne yapsak boş, galiba tek tek bu meflûç istasyonlardan geçeceksiniz. Allah vere de fazla zaman kaybetmeden, «Mutlak Fikr» in istasyonuna kazasız belâsız ulaşsanız...

Y. YALÇINER

• TESBİT

Sadık Özarslan

İttifak zamanıdır

İHTİLÂF zamanı değil, ittifak zamanıdır. Dağılma değil, toplanma ve toparlanma zamanıdır. Uzaklaşmaları bırakıp kucaklaşmak gerek. Bir noktada buluşmak, birleşmek gerek. Dargınlıklar, kırgınlıklar bertaraf edilmeli; küskünler barışıp dirlik ve dirilik içerisinde hep beraber hedefe gidilmelidir.

Bir ve beraber olmak varken boğuşmak neye? «Bir olun... Kardeş olun... Allah'ın ipine hep beraber sımsıkı sarılın... Sakın dağılmayın.» fermânı İlâhisi gözlerimizin önünde durup dururken dağılmak, parçalanmak ne demektir? Rüzgârımızın kesilmesini, gücümüzün elimizden gitmesini istemiyorsak her türlü kırgınlığı bırakıp ve ene'yi bir kenara iterek bir ve beraber olmak ve hep kardeş kalmak mecbûriyetindeyiz.

Dağınıklık, parça - bölüklük, ancak düşmanlarımızı sevindirir ve onların ekmeğine yağ sürer. Çünkü onların prensibi: «Parçala; yut...» tur. Elbet bizleri parçalayıp yutmaya bakacaklar. Zira bizi bütün olarak yutamazlar. Boğazlarına takılırız. Birlik ve beraberlik; demirden leblebi olmak demektir. Hiç isterler mi? Elbet istemezler. İşlerine gelmez de onun için istemezler. Bizim dağılmamızı isterler mi? Nasıl istemezler? Hem de cân ü gönülden... Niçin? İşlerine geldiği için. Bizi yemeleri ve hazmetmeleri kolay olur da onun için... Amma Müslüman Türk Milleti, asırlardan bu yana düşmanının projelerini devamlı suya düşürmesini bilmiş... bizi istemeyenlerin arzuları kursaklarında düğümlenmiştir.

Yine öyle olmalı; düşman, bizi bölmek yerine sadece hava almalıdır. Öyleyse birlik ve beraberlik içinde bulunmamız şart... Kardeşliği bozmamamız elzem... Mütefekkir şâirimiz ne güzel söylemiştir:

«Girmeden tefrika bir millete, düşman giremez.
Toplu vurdukça yürekler, onu top sindiremez.»

Bu, mühimdir... Yüreklerimiz toplu vurmalı; ellerimiz toptan kalkmalıdır. Tek kafa, tek gönül ve tek el hâline gelmeliyiz. Yoksa sen - ben kavgasına düşerek aradan Vahdet'i kaldırırsak, izmihlâl yakın demektir. Bilinmektedir ki; sen - ben kavgası, milletlerin izmihlâlini doğurur. Zaten büyük ceddimiz de bizden bunu istiyor; dâima bir ve beraber kalmamızı bekliyor... Ve diyor ki:

«İhtilâf ü tefrika endişesi, kûşe-i kabrimde hatta bikarar eyler beni.
İttihadken savlet-i a'dayı def'e çaremiz; ittihad etmezse millet
dâğıdâr eyler beni.»

Demek ki; ayrılık, toprak altında yatan dedelerimizin bile kemiklerini sızlatıyor ve onları kabirlerinde de rahatsız ediyor. Binaenaleyh; tekraren deriz ki: İhtilâf zamanı değil, ittifak zamanıdır. «Tek elin nesi var? İki elin sesi var.» gerçeğini unutmak uygun olmaz. Bir ok, kolayca kırılır amma birkaç ok kırılmaz. Bizim, ihtilâflarımızda dahi «rahmet» olmalıdır. Zahmet getiren ihtilâflardan şiddetle kaçınmak lâzım gelir. «Bârika-ı hakikat, müsâdeme-i efkârdan doğar.» demişler. Ortaya muhtelif fikirler konulması gayet normaldir. Fakat bu muhtelif fikirler; hakikatin daha iyi anlaşılmasına vesile olmalı, kaş yapayım derken asla göz çıkarılmamalıdır. Velhasıl; ittifak kadar yıkıcı ihtilâfın olmaması da şart... Kırk iki milyonun refah ve saadeti kardeşliğe bağlıdır. Anlaşıla...

HAFTANIN İÇİNDEN

● *Şener Battal*

Mukaddes değerlere saldıranlarla alâkalı TCK'nun 3 maddesi değiştiriliyor

Dine küfreden cezasını çekmeli

KONYA Milletvekili Şener Battal, Millet Meclisi Başkanlığı'na verdiği bir kanun değişikliği teklifi ile, «Dinî mânevî inançlara karşı işlenen suçlarla alâkalı Türk Ceza Kanunu'nun 176, 177 ve 178. maddelerinin» takviye edilmesini istedi. Battal hazırladığı kanun teklifinde bu maddelerin suçluları tecziyede kifayetsiz kaldığını ifade ile, «Dinî ve mânevî inançları tezyif, tahkir tecâvüz ve sövme fiilleri hürriyeti sûistimaldir» dedi.

MSP Milletvekili Şener Battal, Millet Meclisi'nde müzakere edilerek, CHP'lilerin engellemelerine rağmen Meclis gündemine (rüznâmesine) alınan kanun teklifinde «Dince mukaddes mefhum ve değerlerin tahkir ve tezyifi halinde fâilin 1 yıldan 3 yıla kadar hapis ve 5 binden 10 bin liraya kadar ağır para cezasına çarptırılmasını» kaydetmiştir. İbâdethaneleri, kabristanları bozan, tahrip eden hakkında aynı cezalar tatbik olunacaktır. Ayrıca dini vazife görenlere karşı şiddet kullanan ve hakaret edenler de aynı derecede hapis ve 5 bin liradan az olmamak üzere para cezasına çarptırılacaktır.

Diğer taraftan, Şener Battal'ın bu teklifi Millet Meclisi Adalet Komisyonu'nunda CHP ve bazı AP'li azâ tarafından «laiklik ilkesine aykırı olacağı» iddiası ile red edilmişti. Komisyonda bulunan MSP'li azalardan Bursa Milletvekili Yasin Hatiboğlu, Nevşehir Milletvekili Sabri Dörtkol, Kocaeli Milletvekili Şevket Kazan, Komisyon kararına muhalif kalmışlardı.

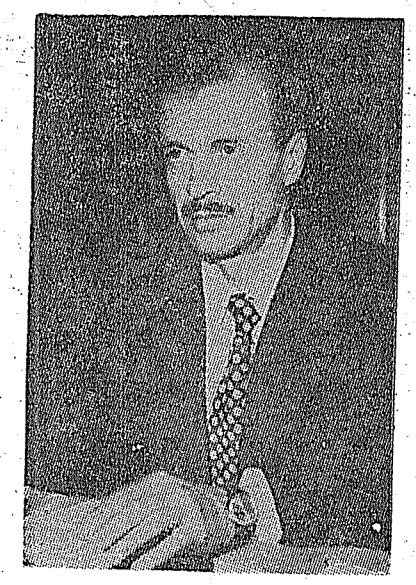

● *Şevket Kazan*

Gazetemizin neşriyatı alâka gördü

ÇALIŞMA Vekilliği vazifesine başlayan MSP Kocaeli Milletvekili Şevket Kazan'ın ilk iş olarak Yurt dışında bulunan işçilerimizin dertlerini ele aldığı bildirildi. Kazan bu mevzuuda alâkalılara icabeden talimatı verdi. Bu arada, gazetemizde neşrolunan Almanya'daki işçi yavrularının istikbali ile alâkalı yazı dizimizin de Vekâlet tarafından dikkatle takib edildiği öğrenildi. Gazetemiz Muhterem Kazan'ı yeni vazifesinden ve işçilerimizin mes'elelerine sür'atle el koyma hareketinden dolayı tebrik eder.

TUĞLU

BATTANİYELERİ
İmalât ve Toptan Satışı

MUSTAFA ve ABBAS
TUĞLU

Çakmakçılar Yokuşu
Büyük Yeni Han zemin
kat nu: 3 Tel: 22 42 61
İSTANBUL

HİSAR
MENSUCAT

Döşemelik ve Perdelik
Kadife
Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Tel 26 75 89
22 12 32
İ.M.Ç. 5 Blok Nu: 5302
Unkapanı
İSTANBUL

Mustafa Yazgan konferansda... (Foto, Sebil)

Yazgan Konferans verdi

Millî Türk Talebe Birliği ve Akıncılar Teşkilâtının dâveti üzerine Kayseri, Bünyan, Pınarbaşı, Yahyalı ve Yeşilhisar'da «Hitâbe» lerine devam eden muharririmiz Mustafa Yazgan Bey, 6 Kasım 1976 günü Erzurum'da muhteşem bir gençlik kitlesi huzurunda «Türkiyenin Meseleleri» üzerinde konuşmuştur. Milletimizin içinde bulunduğu hayati ve tehlikeli günlerin ve hayati problemlerin tesbitine, önce tarihî bir tahlille başlamış, sonra günümüzün mes'elelerini «Mutlak Fikir» ölçüsü içinde anlatarak câlib-i dikkat bazı hususlara temas etmiştir. İsrail'in Orta - Şarkda kaynattığı fitnelere ve dünya çapında güttüğü emellere de konuşmasında yer veren Mustafa Yazgan Bey şu hususları belirtmiştir.

«— Türkiye, Orta - Şark'ta eğer silâh imâl eden, harb âletleri ve makinaları ve teçhizatı imâl eden, kendi ağır sanayiini kuran, yeniden büyük, kurtulmuş, müreffeh, mes'ud bir Türkiye hâline gelirse, bu hamleden İsrailin 2000 yıllık istilâ ve hâkimiyet emelleri zarar görecektir. İsrail ve mason güdümlü (Sosyalist - kapitalist) kuvvetlerin bugün Türkiye'deki hamleleri, mâneviyatçı ve vatansever insanları çelmelemek isteyişlerinin temelinde bu niyet yatmaktadır. Daha 1 veya 1,5 sene evvel New York Herald Tribune gazetesinin Türkiyeye aid bir yazısında, Türkiyedeki bu mâneviyatçı ruhun temsilcisi bir partiyi kastederek bu faktörün ortadan kalkması ile, mükemmel bir koalisyonun kurulabileceği fikrini ileri sürmesi dikkate şâyândır. Dikkat buyurun, ancak bir faktör onların zoruna gidiyor. O faktör sizin ruhunuzdur, imânınızdır. Sizin en az bin yıllık Anadolu gerçeği ve tarihi içindeki mânânızdır. Aziz arkadaşlarım! O mânâya sâhip çıkmağa mecburuz. Ortadaki basit parti ve politika oyunlarını bırakalım. Bunlar gelip geçici şeylerdir. Biz, Türkiyenin içine düşürüldüğü varlık - yokluk mücadelesinde küfrün saldırdığı herşeyi (İslâm hududu içinde olmak şartıyla) baştacı edeceğiz...

Yaşları 15 - 25 arası mukaddesatçı gençliğin «Şeriat İslâmdır!» «Çağımız buhranda, kurtuluş İslâm'da!» «Müslümanlar kardeştir!» diye tuttukları tempolarla devam eden «Hitâbe» geç saatlara kadar devam etmiştir.

Ayrıca MTTB salonunda en az 400 kişilik bir gençlik topluluğu ile sohbet toplantısı yapan Yazgan Bey, Erzurumdan çok büyük bir saadetle döndüğünü ifade etmiştir.

Hitabelerin devam edeceği ve Amasya, Çorum, Suluova'nın sırada olduğunu bildiririz.

GÖZ OLDUR Kİ HAKKI GÖRE

Selahaddin EŞ

SANAYİLEŞME MÜCADELESİNİN ÖZÜ

SON günlerde üzerinde en çok durulan meselelerden birisi «Türkiye'nin sanayileşmesi ve AET ile olan münasebetler» mevzuudur. Bunlardan birincisinin âmme efkârındaki tartışması, fikri seviyeden fikirsizlik işareti sayılmak gereken alaycı bir seviyesizliğe indirilmiş ve hattâ memleketin her bir tarafında atılmakta olan temeller etrafında akıl ve idrâk sahiplerine girân gelecek basitliklere düşülmüştür.

Halbuki, milletimizin kendi hakikat ve hayat anlayışının istiklâl ve istikbâl hakkını nasıl her şeyden üstün tuttuğunun, tarih şâhididir. Milletimiz kendi hakikatinin ve hayat anlayışının istiklâl ve istikbalini tehlikede gördüğü anda her türlü fedakârlığa katlanır ve en azından kendisine yabancı olan dünya görüşlerinin sahip olduğu teknolojik imkânlara ve silâhlara sahip olmak mecburiyetini yüreğinde hisseder. Bu, milletimize aynı zamanda Yüce Resul'ünün «düşmanın silâhıyla silâhlanınız» şeklindeki emrinin de gereğidir.

Ama dünyadaki ideolojik kutuplaşmalar daha keskin buudlara ulaşırken, Türkiye'nin hem de güçlenmiş olarak, sanayileşme hareketini bu çağın seviyesine yükseltip bu kutuplaşmanın içindeki asli yerini almasını kapitalizmiyle, komünizmiyle, siyonizmiyle bütün beynelmilel şer güçler istememektedirler. Çünkü Türkiye'nin arz küresi üzerinde bulunduğu yer Arşimed'in «bana bir istinad noktası gösteriniz, dünyayı yerinden oynatayım» sözünü hatırlatacak şekilde, dünyaya hâkim olmak isteyen ideolojiler mücadelesinin nirengi noktasıdır. Yüce Resul'ün kendisinden 850 sene sonra gerçekleşecek olan bir hâdiseye «Konstantiniyye (İstanbul) mutlaka fetholunacaktır!» diye emretmesi ve bu fethi gerçekleştirecek emiri (kumandanı) ve askeri kutlayıp müjdelemesinin derûnunda dünya jeopolitiğinin nirengi noktalarından birine işart olunduğu da düşünülebilir.

Kezâ sonraki zamanlarda da Türkiye'nin bu, nirengi nokta olma vasfı dünya tarihinin pek çok, büyük strateji dehâlarınca da kabul edilmiştir. Üstelik son 900 yıldır İslâm'ın hayata hâkim kılınması cehdinin en büyük tatbikatını ortaya koyması dolayısiyle de gerek kültür, gerek iktisadi potansiyel, gerek beşeri unsur ve gerekse tarihi tecrübe ve teâmüller bakımından Türkiye'nin bu ideolojiler mücadelesinde, daha değişik bir söyleyişle hak - bâtıl mücadelesinde ehemmiyetli bir mevki işgal ettiği edeceği gayet açıktır.

İşte bunun için her ne pahasına olursa olsun, Türkiye'nin sanayileşmemesi ve millet olma vasfının temeli olan inanç birliğini devam ettirmemesi için devamlı, tuzaklar kurulup durmadadır. Nitekim Türkiye'de son bir kaç asırdır nesiller arasındaki inanç bağı esaslı surette tahrip edilip millet olmak gibi, aynı inanç bağı etrafında toplanmanın şerefli mevkiinden kavim veya halk olmak gibi aşağı seviyelere sürüklenmemiz gerçekleştirildikten sonra; sanayileşmemiz bakımından da iç gaflet ve ihanetlerle dış tertipler elbirliği içinde hareket edince: en azından, sahib olmamız gereken «düşmanın silâhıyla silâhlanmak» mevkiinden dahi uzaklara düştük. İşte şimdi Türkiye'de İslâmcı düşünce aradaki bu farkı kapatabilmek için harekete geçmişken, bunun tevlid edeceği pek çok hususun İslâm dışı her türlü fikir ve ideoloji için ne büyük tehlikeler doğuracağını gayet iyi bilenler ellerine geçirdikleri her imkânı ve vasıtayı gayelerine erişmek için mübah telâkki ederek hücum üstüne hücum tazelemektedirler. Nitekim 1977 bütçesinin Hükûmet tarafından karara bağlanıp Meclislere gönderilme meselesinde de bu hususta oldukça büyük iç engellemelere girişilmiş, sanayileşme hamlesi baltalanmak istenmiştir.

Diğer taraftan bundan bir müddet önce Türkiye'ye gelen, İstanbul İktisad Fakültesinin eski prof. larından alman yahudisi Prof. Neumarck TRT ekranlarından bu engellemelere katılmak ihtiyacını hissetmiş, «Türkiye'nin, ancak dört yılda yapılacak olanı bir yılda yapmaya kalkışmasının enflâsyon ve felâketler doğuracağı» kehanetini iktisad ilminin gerçekleri adı altında iddia edebilmiştir. Halbuki, iktisad bilginlerince, Almanya'nın İkinci Dünya Savaşından sonraki büyük enkazın altından ancak 1959 larda kalkabileceği hesab edilmişken daha 1953 de, harbin üzerinden henüz 10 sene geçmeden harpten önceki seviyeye yeniden erişilmişti. Aynı husus Japonya için de vâriddir.

Ama Türkiye'de idareyi ellerine geçiren İslâm dışı, lâik kadrolar 1971'lerde Prof. Dahrendorff'un «Türkiye AET (Avrupa Ekonomik Topluluğu) na ancak hafif sanayi kollarında girebilir ve meselâ sadece domates salçası sanayiini geliştirerek bu topluluk içindeki yerini en güzel şekilde alabilir» sözlerine hikmet gibi sarılmıştı da, bu düşüncelerin kofluğuna ancak ve ancak Türkiye'deki İslâmcı düşünce soylu bir şekilde karşı koymuş, direnmişti. Ve üstelik bu oyunlar Türkiye'ye ilk oynanıyor değildi. Hele 1838'de Mustafa Reşid Paşa'nın, Adam Smith'in «liberal iktisad» görüşlerine bir cankurtaran simidi sarılmasından bu yana. Batı'da hangi iktisadi cereyan kendisini hissettirmişse derhal o, bir kurtarıcı olarak Türkiye'ye ithal olunmuştur. Bu oyun devletimizin Osmanlı nizamı ortadan kaldırıldıktan sonra, Cumhuriyet döneminde de daha hızlı devam etmiş ve bütün bir elli yıllık yolun boşa yürünmüş olduğu en salâhiyetli ağızlar tarafından hayıflanılarak itiraf olunmuştur.

EĞER meselenin özü kavranılmazsa, daha nice yollar boşa yürünecektir. Merhum Menderes'in akıl hocalarından Prof. Baade «Türkiye'nin kalkınması için ziraat ülkesi olması şarttır. Bunun için de ormanlarınızı iyi koruyunuz, keçileri imha ediniz!» tekerlemeleriyle bizi avuturken, Almanya'ya da «Türkiye'nin hangi yerlerinde hangi sanayiler için elverişli imkânlar olduğunu rapor ediyordu. Türkiye bu çeşit ideolojik manevralardan habersiz olarak yaşamaya devam ederse, elbette ki daha nice yolu boşa yürümüş olacaktır.

Nitekim, Alman Sanayiciler Federasyonu Başkanı Dr. Sohl ve beraberindeki heyet geçenlerde yatırım araştırmaları için Türkiye'ye gelince aynı niyetlerini dolaylı olarak açıklamaktan kaçınmadılar. Bunun için de Alman sermâyesine «yatırımların iç pazara dönük olmaması, ihracata yönelme şartının aranması, yeni teknoloji getirme şartı istenmesi ve işgücü istihdamında yeni sahalar ve yan sanayi kolları açılmasına elverişli olması» gibi şartların ileri sürülmemesini ısrarla belirttiler. Yıllardan beri de yaptıkları bu şartları bertaraf edici mahiyette değil miydi ve Türkiye'yi montaj sanayiciliğinin kıskacına almamışlar mıydı?

Yatırımcı Alman sanayicilerinin istedikleri, bütün AET ülkeleri tarafından da ısrarla istenmekte değil midir, üstelik? AET ile münasebetlerimize de inşallah bir başka yazıda temas etmek üzere, şimdilik bir teselli kaynağına işaret edebiliriz ki, artık İslâmcı düşüncenin de Türkiye üzerindeki yabancı oyunları bozacak bir gücü siyaset ve Hükûmetler plânında vardır.

SEBİL YAYINEVİ
P. K. 808 İSTANBUL

- LOZAN ZAFER Mİ, HEZİMET Mİ?
- Amerikada ZENCİ MÜSLÜMAN'LIK HAREKETİ
- HAKİKAT NURLARI
- LAVRENS'in GİZLİ HAYATI
- MECELLE
- YANYA'DAN ANKARA'YA
- RUS İHTİLÂLİ VE YAHUDİLER
- BÜYÜK İSLÂM TARİHİ
- MES'ELELER
- OSMANOĞULLARI'NIN DRAMI
- ERMENİ MEZÂLİMİ
- YUNAN MEZÂLİMİ
- MOSKOF MEZÂLİMİ -Cild I-
- MOSKOF MEZÂLİMİ -Cild II
- SARIKLI MÜCÂHİDLER
- İMAM ŞÂMİL
- SULTAN VAHİDEDDİN
- SULTAN VAHİDEDDİN
- İSLÂM AİLE HUKUKU
- ANADOLU SAHABELERİ
- MEDİNE MÜDAFAASI
- ARAPÇA
- DİNİ MÜCEDDİTLER
- NAMIK KEMAL
- BÜYÜK MAZLUMLAR
- KIZIL ALFABE
- HACI MURAD
- YAHUDİ
- MUSUL MESELESİ VE IRAK TÜRKLERİ
- MACAR İHTİLÂLİ
- PERTEV BEYİN ÜÇ KIZI
- İSLÂMİYET VE MİLLETLER HUKUKU
- İslâm nazarında DOĞUM KONTROLU
- Kuva-yi Milliye'nin Kadın Kahramanları

KAVGAMIZ
Mehmed CEMAL
- İSLÂMCILAR
- ÜLKÜCÜLER
- MAOİSTLER
- MARKSİSTLER

kendi ağızlarından kendilerini anlatıyorlar. Ödevler Ödevliler

FİATI : 10 TL.
Sırdaş Yayınevi
P.K. : 1377 - Sirkeci
İstanbul

İSLÂM DİNİ'Nİ TEHDİD EDEN EN KORKUNÇ FİTNE
MEZHEPSİZLİK
Dr. Muhammed Said Ramazân El-bûtî
Tercüme :
Durmuş Ali Kayapınar
İSTEME ADRESİ :
Mehmet HEKİMOĞLU
Yeşilada Mahallesi Mut Cad. Nazifbey Sokak No. 3 — Karaman/KONYA

İSLÂM YAZISINA DAİR

RİSALE-İ NUR VE İSLÂM HARFLERİ

17

Risâle-i Nur yoluyla İslâm harflerini öğrenme faâliyetinin her çeşit insan tabakaları içine nüfûz ettiğini, bu meyanda şefkat kahramanları hanımlar tâifesi içinden de nice büyük fedakârların zuhûr ettiğini Risâle-i Nur satırları arasında müşahede ediyoruz. İstiklâl harbinin en sıkıntılı yıllarını yaşayan bu cefakârlar, belki de insanlık tarihinin en şerefli iman ve kültür muharebesine de fiilen katılmışlardır. Günümüzde ise onların yolundan giden mümtaz örneklerin hergün artarak çoğalması istikbâlimiz için ümid verici ve hayırlı bir gelişmedir.

Bazı hanımların «vakit bulamıyoruz» tarzında bir ifade ile gevşek davranmalarını ve çevrelerini de bu sûretle atâlete sevketmelerini mâkûl karşılamak mümkün değildir. Çünkü Bediüzzaman Hazretlerinin sarih beyanlarıyle hem dünyevî, hem de uhrevî beş türlü azîm menfeatleri olan Kur'ân yazısını öğrenmek için, şu fânî hayatta ömrün çoğu fuzûlî işlere harcanıp dururken, bereketli ve feyizli geçecek çok kısa bir zaman parçasını bu hayırlı faaliyet için harcıyamamak meşrû bir mâzeret olmadığı gibi, akıl kârı da değildir.

Biz Rabbımızdan, şuurlu müslüman hanımlara yeni bir şevk ve heyecan lutfetmesini ve çevrelerini Kur'ân hattının verdiği feyz ve iman ile nurlandırmalarını niyaz ediyoruz.

Emirdağ ve Kastamonu Lâhikalarından derlediğimiz ve hanımlara bakan bazı parçaları, tesirli bir ders olur ümidiyle aşağıya dercediyoruz:

«Nur'da şefkat esas olmasından, hanımlar o cihetde ileridir. Ve Nurlara ciddî yapışıyorlar. Ben, «kardeşlerim» dediğim zaman, hanım hemşirelerimi kardeşler içinde kastederim. Bütün mektuplarımda onlar dahi muhataplarımdır.»

(Emirdağ Lâhikası, 127. Mektup)

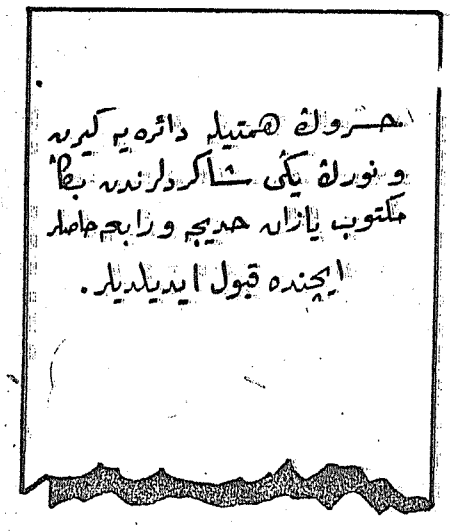

«Hüsrev'in himmetiyle daireye giren ve Nur'un yeni şakirdlerinden bana mektup yazan Hadîce ve Râbia, haslar içinde kabul edildiler.»

(Emirdağ Lâhikası, 105. mektup)

«İki defa Nurun hizmeti için buraya kadar gelen kymetli hemşiremiz Zehrâ'nın Medreset'üz - Zehrânın, kâğıd masrafına iki yüz lira vermesi, hanımlar kısmında da Husrevler, Feyziler, Ahmedler bulunduğunu gösteriyor.»

(Emirdağ Lâhikası, 168. Mektup)

«Kardeşimiz Re'fet'in mektubunda Münevvere, Nazmiye, Sâim namında üç masûmun üç ayda elifden başlayıp Kur'ân-ı Hakîmi hatmetmeğe muvaffak olmalarından ve Kur'ân dersiyle beraber Nur hakikatlarını ve hakâik-i îmaniyeyi ma'sûmâne, müştakâne dinlemeleri için onları ve üstadlarını ve peder ve validelerini tebrik ediyoruz. Münevvere ve Nazmiye, Abdülbaki ve Mehmed Celâl'in Nur hizmetinde noksan kalan vazifelerini inşâallah tekmîl edecekler.»

(Emirdağ Lâhikası, 168. mektup)

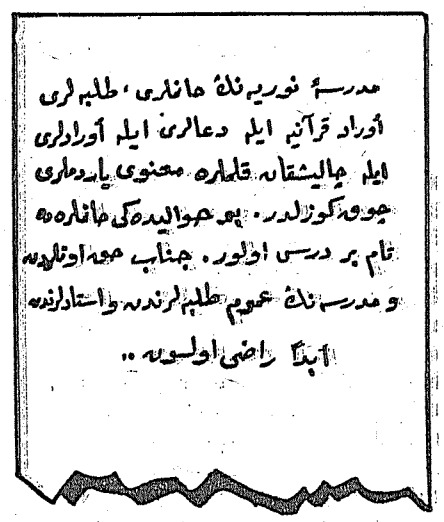

«Medrese-i Nuriyenin hanımları, talebeleri; evrâd-ı Kur'âniye ile, duâlariyle, evradlariyle çalışkan kalemlere manevî yardımları çok güzeldir. Bu havalideki hanımlara da tam bir ders olur. Cenab-ı Hak, onlardan ve medresenin umum talebelerinden ve üstadlarından ebeden razî olsun.»

(Kastamonu Lâhikası, Sahife: 94)

«SÂLİSEN: Hem lâtif, hem güzel, zarif bir hadiseyi söyliyeceğim. Bu memlekette Risâle-i Nura, erkeklerden ziyâde fedakârane yapışan ihtiyar hanımlar ve ihtiyâre hükmünde mâsûme genç hanımlar, eski zaman sırmalı ve yaldızlı gelinlik cihazâtının içinde kıymetdâr parçaları Risâle-i Nurun eczâlarının cildleri üstüne çekip, bütün risâleler altun yaldızıyle cildlemiş gibi bir tarza girdi. Risâle-i Nurun mânen güzelliğine ve Hüsrev ve Tâhiri ve Alilerin ve Hasan Âtıf ve Âsım gibi kardeşlerimizin yaldızlı yazılarının cemâline, cildi üstünde de şirin güzellik daha ilâve ettiler. Hafız Alinin mektubunda yazdığı Ümmühan ve Şâhide değerinde burada, Risâle-i Nura bütün kuvvetiyle çalışan çok hemşirelerimiz var. Meselâ: Asiye, Sâniye, Ulviye, Lütfiye, Aliyye gibi Risâle-i Nurun şakirdleri, oradaki hemşirelerine ve kardeşlerine selâm ve duâ ediyorlar.»

(Kastamonu Lâhikası, Sahife: 114)

«Re'fet ameliyat oldu mu? Ne haldedir, merak ediyorum. Ona çok duâ edildi.

Sav'lı kahraman Ahmed'in kerimesi Hadîce'nin yazdığı «Asâ-yı Musa Mecmuası» nı kahraman Tahirî, İstanbul'da birisine emâneten bırakmış. O nüsha hanımları Nurculuğa teşvik ettiği için zayi olmasın. Muattal kalmışsa, lüzum kalmamışsa bana gönderilsin.

Ramazanınızı, leyle-i kadrinizi, hem bayramınızı tebrik ederim. Kastamonunda iken nasıl hergün duâlarımda ve manevî kazançlarımda Nurun has şakirdlerinden Asiye, Ulviye, Lütfiyeler, Zehrâlar, Şerîfeler, Hacerler, Necmiyeler, Nimetler, Âliyeler, hissedâr olmak için mânen yanımda bulunuyorlardı; aynen şimdi de öyledirler.

Ben sizleri unutmuyorum. Hattâ bu günlerde birden Ulviye ve Lütfiye'yi merak ettim. İkinci gün, ikisinin de mektuplarını, hediyelerini aldım; bunların sadâkatlarına bir emâre oldu. Eskidenberi âdetim hediyeleri kabul etmemek ile beraber, sizin cübbe ve yeleğinizi bu geceki Leyle-i Kadirde giyip Asiye ile beraber Kastamonudaki bütün Nur şakirdleri nâmına kabul ettim. Fakat kaideme muhalif olmamak için, ona mukabil, Emin'de bulunan risâlelerimden Lütfiye, Ulviye istediklerini alsınlar; veyahud benim hesabıma Mehmed Feyzi ve arkadaşları onların beğendiklerini yazsınlar.

Benim yanıma çok defa gelen bu hemşirelerimin mâsum evlâdları, Nur şâkirdlerinden mâsumlar dâiresine dahildirler ve çok defa hatırlıyorum.»

(Emirdağ Lâhikası, 123. Mektup)

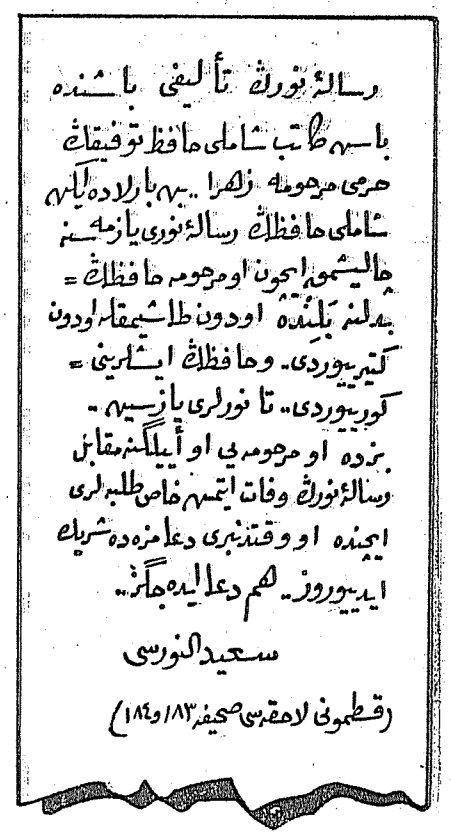

Risâle-i Nurun te'lifi başında baş kâtip Şamlı Hafız Tevfiğin haremi merhume Zehrâ, ben Barla'da iken, Şamlı Hâfız'ın Risâle-i Nuru yazmasına çalışmak için, o merhûme, Hafız'ın bedeline belinde odun taşımakla odun getiriyordu... ve Hafız'ın işlerini görüyordu... tâ Nurları yazsın. Biz de o merhumeyi o iyiliğine mukabil, Risâle-i Nurun vefat etmiş has talebeleri içinde o vakittenberi duâmıza da şerik ediyoruz.. hem duâ edeceğiz.»

(Kastamonu Lâhikası, sh.: 183-184)

LUGATÇE

MUHARREF: Tahrif olunmuş, bozulmuş
ATÂLET: Hareketsizlik, durgunluk
FÂRİK: Fark ettirici, belirleyici
NİSYAN: Unutma
SULTA: Otorite, güç, kuvvet
TECVİZ: Câiz görme, meşrû sayıma
TENZİL: İndirme, azaltma
TEZYİD: Ziyâdeleştirme, artırma
MEŞ'UM: Uğursuz
İSTİHLÂF: Halef olma, ardından gelme
MÜZÂHERET: Yardım
MA'LÛL: İlletli, hastalıklı
MA'KES: Aksettiği yer
ÂGUŞ: Kucak
ADEM: Yokluk
ADEM-İ TENEZZÜL: Tenezzülsüzlük
MELHUZ: Vukuu muhtemel
SÂİK: Husûsi sebep

KOÇALLAR TİCARET KOLL. ŞTİ.
İBRAHİM KOÇAL ve KARDEŞLERİ
Dâhili ticaret, Alım, Satım, İmalât, Komisyon
Mümessillik, İthalât, İhracat
MERKEZ:
Unkapanı, Yeni Gıda Sitesi 11 ci Sok. No. 155 - 156
Telefon : 26 87 12 - 22 55 77
ŞUBE : Çengelköy Halk Caddesi No. 23
Telefon : 32 08 68 - İSTANBUL
Sicil Tic. : 120956 / 68044

ABONELERİMİZİN DİKKATİNE

Muhterem Abonelerimize,

Bilindiği gibi pek çok aksamalara sebebiyet veren ve hem sizleri ve hem de bizleri üzen abone gazetelerini zamanında sevk işini, hususi surette getirttiğimiz bir makine ile tanzim ederek şikâyetlerin önüne geçmiş bulunuyoruz.

Ancak, hernekadar abonelerimizin gazeteleri muntazam gönderiliyor ise de, ihmaller dolayısıyla bazı abonelerimizin gazetelerini alamadıklarını müşahade etmekteyiz. Bu ihmal abonemizin adres değiştirme halinde, bize, yeni adresini bildirmeyişinden vukua gelmektedir. Aşağıda isim ve bulundukları memleketin listesi bulunan abonelerimizin gazetelerini (belki postada bir yanlışlık olabilir) düşüncesiyle defaatle gönderdik. Fakat, gazeteler bize iade olundu. Bu vaziyet karşısında kendilerini alenen haberdar etmek zarureti hasıl oldu. Bu ilânımızdan itibaren adı geçen abonelerimize gazete gönderme muamelesini durdurmuş bulunuyoruz. Kendilerinin müracaatı ve sarih adreslerini bildirmeleri halinde gazeteleri birikmiş nüshalarıyla birlikte gönderilecektir. Ayrıca adı geçen abonelerimizi tanıyanlar varsa, vaziyetin vuzûh kazanmasını temin maksadıyla bizi haberdar etmelerini rica ediyoruz.

Bizde mevcud adreslerine gazetelerini gönderdiğimiz, postacılar tarafından üzerine (Adreste yok) (Bilinmiyor) (Yer değiştirmiş) veya (Taşınmış) gibi şerh konularak iade edilen gazetelerin abonesi kardeşlerimizin isim ve memleketleri şunlardır:

Yılmaz AYMAN/Kurtuluş - ANKARA
Hüseyin KAYHAN/İZMİR
Mustafa EYÜBOĞLU/İSTANBUL
Hüseyin GÜLÜM/İSTANBUL
İlköğretim Md./AKSEKI
M. Emin KELEŞ/LÂDİK
Mustafa Sağ/ANKARA
Ahmed Aydın/BURSA
Münire Öztürk/Kadıköy - İST.
Fehim Dündar/BURSA
Hacı Tombul/TRABZON
Abdullah Ceyhan/MALATYA
Mahmud Aydın/Rami - İST.
Recep Mahmudceboğlu/Erenköy - İst.
S. Haşim Meral/Pazar - RİZE
Zeynullah Baykal/BANDIRMA
Ata Erdal/MANİSA
Sadık Zar/Fatih - İSTANBUL
Rıfat Yavuz/KONYA
Duran Yücesoylu/ADANA
Abdüllâtif BİRBER/ANKARA
Ahmed Arı/ERZURUM
Mehmed Arı/ERZURUM
Aydın Gümüş/RİZE
N. Çetin Aslaner/İST
İzzettin Güney/ANKARA
M. Emin Çınar/ANKARA
Mustafa Yılmaz/ANKARA
Ahmed Sarı/Edirnekapı
Ahmed Bilgin/Beşiktaş
Mustafa Erdoğan/ANKARA
Musa Yavuz/Kadıköy
Ertan Çevik/BURSA
Mustafa Kaan/Fatih - İST.
İbrahim Tankçı/BANDIRMA
Ebubekir Tanyıldız/ELAZIĞ
Fahreddin Tuzcu/KONYA
Süleyman YAVUZ/Pendik
İsmet Erşan/ANKARA
Mehmed Tok/BANDIRMA
Aysel Altınkaynak/Göztepe - İST.
Refik Alan/ERZ. ÜNİ.
Muammer Küçüktunç/KONYA
Halil Yıldırım/İSTANBUL
Fehim Dündar/BURSA
Süleyman Sözcü/Ereğli - KONYA
H. Ahmed Ciğer/ELBİSTAN
Ramazan Yargı/KARAMAN
İsmail Güldoğan/Abidinpaşa - ANK.
Kavacık Kültür ve Ahlâk Derneği/İSTANBUL
Cemil Yıldız/Tahtakale
Zülfikâr Yıldırım/İSTANBUL
Fehim Uyar/ESKİŞEHİR

Gazeteleri postacıların adres üzerine koydukları (Kabul etmiyor) şerhi dolayısıyla bize iade olunan abonelerimizin isim ve memleketleri şunlardır:

Kadir Uyan/İZMİR
Mehmed Avcı/Çarşıkapı - İST.
A. Hıradağlı/ADANA
Mehmed Aksu/GEDİZ
İbrahim Çelebi/İZMİR

Gazeteleri postacıların adres üzerine koydukları (Vefat etmiştir) şerhi ile bize iade olunan abonelerimizin isim ve memleketleri: (Acı haberden ziyadesi ile üzülmüş bulunuyor, kendilerine Rabb'dan rahmet, kederli ailelerine başsağlığı diliyoruz.)

Hamza Demirtaş/KÜTAHYA
İbrahim Uzunsakal/Çengelköy

(Alıcı Avrupa'ya gitmiş) şerhi ile gazetesi geri gelen abonemizin ismi ve memleketi:

Kevser Bal/İSTANBUL

Yurtdışı abonelerimizden ise iki kardeşimizin yeni adresleri bilinmediğinden eski adreslerine gönderilen gazeteler iade olunmaktadır. Bu kardeşlerimizin ismi ve bulundukları ülke ise şöyledir:

İsmail Algan/Bremen - ALMANYA
H. Akdemir/Roterdam - HOLLANDA

Okuyucu Kürsüsü

Batıcılık Yıkılıyor

BATICILIK yıkılıyor artık... Büyük imparatorluğumuzun kaatili ve yıkıcısı Batı ile, uzantısı Batıcılık, ülkemizde ve bütün dünyada yıkılıyor. Her türlü «izm»li rejimiyle, düşüncesiyle, görüşüyle Batı ve Batıcılık artık ömrünün sonuna gelmiş, yıkılma ve yok olma vakti yaklaşmıştır. Komünizmiyle, Kapitalizmiyle, faşizmiyle, emperyalizmiyle ve Siyonizmiyle bütün Batı düzen ve düşünceleri, Batının kendi başını yiyor. Evet. Materyalist ve sömürgeci Batı artık yıkılma vaktine gelmiştir. Bu yıkılış ülkemizde de elbet kendisini gösterecektir. Zaten görüyoruz... İflâs etmiş ve kurtuluş ümidi olma ihtimalini çoktan kaybetmiş Batı düşünüş ve görüşlerini savunan yerli politikacıların da birbiriyle boğuşmaları, girtlaklaşmaları, artık savundukları fikrin sonuna geldiklerinin, yapacak başka birşey bulamadıklarının delili...

Bütün İslâm ülkelerinde olduğu gibi Batıcılığın, Batı köleliğinin ve uşaklığının Türkiye'de de sonu gelmiştir.

Dünya üzerinde 200 yıl süren karanlık bir çağdan sonra yeni bir güneş doğuyor... Mutlak Gerçeğe dönüş fikri: İslâmcılık...

Gelecek günler Batıcıların ve yerli uşaklarının değil artık... Gelecekteki hür, saadet dolu, mutlu, aydınlık günler BİZİM MİLLET'İMİZİN olacak... İslâmcıların olacaktır...

Murat KILAR — İSTANBUL

Suriye'deki cinayet

Aslında yazacaklarım elim bir haberdir. Ne var ki, hemen hemen üzerinden iki ay geçmiş bulunmaktadır. Çünki, hadise mahallinden ancak ayrılıp yurda döndüm. Ve derhal bu mektubu yazdım ki, müslümanlar, âlim bir kardeşlerinin Suriye'de vahşice öldürüldüğünü bilsinler, arkasından Fatiha'yı esirgemesinler.

Bilindiği gibi Suriye'de bugün azınlıkta bulunan komünist aleviler iktidardadırlar. Azınlıktalar ama, orduyu avuçlarına geçirdikleri için ülkeye hakim olmaktadırlar. Başlarındaki Esad denilen adamın ne denli bir İslâm düşmanı olduğu artık herkes tarafından biliniyor. Son Lübnan hadisesi bunu apaçık bütün Arap Dünyası'na gösterdi. Müslümanlar da yaptıklarını ibretle takip ediyorlar.

Daha, bu Esad denilen adamın ülke içindeki sinsi cinayetlerinden hemen çok az kimsenin haberi vardır. Şimdi bu cinayetlerinden birisini kısaca anlatmak istiyorum.

Mervan Hadid, Suriye'nin olduğu kadar İslâm Âlemi dahilinde de tanınmış alimlerdendi. Komünist rejime rağmen, başında bulunduğu medresesinde mü'min gençlerin talim ve terbiyesi ile meşgûl olmaktaydı. Mervan Hadid bu arada Suriye'de İslâmi şuurun kökleşmesi için vaazlar veriyor, büyük cehd gösteriyordu. Bu faaliyetleri rejim tarafından sıkı takibat altında tutuluyordu. Nihayet, 1975 yılında bir tabur kızıl - alevi askeri gönderdiler üzerine.. Ellerinde rus yapısı otomatik silâhlar vardı. Piyade roketleri vardı. Amansızca saldırdılar medreseye.. Mervan Halid ve talebeleri göğüslerini siper ettiler. 12 saat süren kanlı çatışma bittiğinde tam 40 talebe şehid olmuş ve Mervan Halid yaralı olarak zincirlere vurulmuştu.

Mervan Halid iki yıl Şam'da mahpus tutuldu. Bu esnada tek kişiyle konuşması yasaklandı. Hücresinde yalnızdı. Zaman zaman üzerine aç köpekleri salarak, elektrik şokları tatbik ederek işkence ettikleri de duyuluyordu. Nihayet iki ay önce Mervan Halid'in vefat ettiği açıklandı. Cenazesi ailesine, talebelerine verilmedi. Allah'ın rahmeti Mervan Halid'lerin, selâmı amin, diyen mü'minlerin üzerine olsun.

(Adı mahfuz bir okuyucumuz)

Okuyucularımıza,

Bu köşeye yazı gönderecek okuyucularımızın, mektuplarının zarfı üzerine «Okuyucu kürsüsü» ibaresini koymaları, kısa ve hülâseten 1 daktilo sahifesini geçmeyecek surette yazmaları icabetmektedir. Mektuplar bir sıra dahilinde ve aktüalitesi de nazar-ı dikkate alınarak neşrolunmaktadır. Hürmetlerimizle,

SEBİL

KEMALİST İNKILABIN ANATOMİSİ

(Baştarafı 5. Sayfada)

ri fikirliliğine, siyasî ahlâkına güvendiğim İsmet Paşanın partinin kendi ilkelerinden —ve belki en önemlisine— karşı işlenen bir hiyaneti böylesine hafife alabileceğine ve hoş görüp geçeceğine ihtimal verememekte idim.

Nitekim, ertesi akşam, yemeğe davetli olarak, Dolmabahçe sarayına gittiğimde İsmet Paşaya —bu olay hakkında beni aydınlatması için— Celâl Bayarla aramızda geçen konuşmayı anlatmak olmuştu. Zaten, belirli bir telâş içinde, beni, asansör kapısı önünde bekler bulduğum İsmet Paşanın ilk söz olarak:

«— Biliyorum, sende çok havadis var, söyle bakayım,» deyişi de bu kararımı hemen yerine getirmeme yol açmış bulunuyordu. (İsmet Paşanın Celâl Bayar'la görüşmemden haber alışını ilk önce pek garipsemiş olmakla beraber, Park Otel'in lokantasında bize yakın bir masada, sivil polis olduklarından şüphelendiğim birkaç kişinin oturmakta bulunduğunu hatırlayınca pek tabiî telâkki etmiştim.)

«— Evet, Paşam,» dedim gülümseyerek. «Epeyce enteresan havadisim var. Arz edeyim.»

Ve konuşmaya böyle bir havaî girişten sonra Celâl Bayar'ın bana bir akşam önce söylediklerini kendisine naklettim. Fakat, görüyordum ki, ben anlattıkça onun çehresi asılıyor, gözlerine dalgın bir bakış geliyordu ve en son dudaklarının arasından çıkan söz şundan ibaret kalmıştı:

«— Evet, Celâl Beyle aramızda böyle bir konuşma olmuştur. Lâkin, ona 'zaafından istifade etmişler' dediğimi hatırlamıyorum.»

O akşam birlikte bulunduğumuz dostum Nihat Erim Bey, bu konuşmayı ve İsmet Paşanın bu sözünü unutmamıştır sanırım. Fakat, herhalde, bu sözün benim üzerimdeki tesirini fark etmiş olacağına ihtimal veremiyorum. Ben, eski bir deyime göre öylesine «lâl ve ebkem» kalmıştım, oturduğumuz odanın havasına o kadar ağır bir sessizlik çökmüştü ki, her üçümüz de bir boşluğa düşer gibi olmuştuk. Daha doğrusu, bu, belki de yalnız benim içimde uyanan bir histi. Evet, o anda bana öyle geliyordu ki, etrafımda dayanacak tek bir nokta yoktur. Sanki, bir zamanlar bütün gençlik heyecanlarımızın, şevklerimizin, çabalarımızın mesnedi olan ve adına Atatürk ilkeleri dediğimiz inançlar, kanaatler, hedefler şu beş yıldan beri esen ve Türk milletini birbirine katan küçük politika ihtiraslarının kasırgasında yerlerini karşılıklı ithamlar, inkârlar gibi birtakım hiçlere bırakarak uçup gitmiştir ve yine bir zamanlar Atatürk'ün sağ kolu telâkki ettiğimiz İsmet Paşa bir çınarın kırılan dalı gibi sarkmaktadır.» (s. 178 - 179 - 180 - 181 - 182)

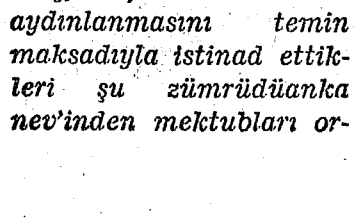

(Baştarafı 2. Sayfamızda)

Sıkıştıkları zaman Büyük Üstad'ın «Euzübillâhi mines -siyâse...» yani, siyasetden Allah'a sığınırım, dediğini dillerine doladıkları ve bununla kendi siyasî ictihatlarına muhâlif hareket edenleri iskata çalıştıklarına cümle âlem şahiddir. Hâl böyleyken şimdi, Üstad Bediüzzaman'ın, vefat tarihine kadar ismi de cismi de mevcud olmayan bir partinin desteklenmesi istikametinde «iş'ar» da bulunduğunu iddia edebiliyorlar. Bu iş'arın mesnedi de «Bediüzzaman'ın görüşü ve siyasî hususlara temas eden mektublarındaki işâretler...» miş. Şimdi, gördünüz mü, bunların indî mütelâalarına bulabildikleri kılıf neymiş... Nerdedir bu, Üstad'ın vefatından evvel mevcud olmayan bir partinin desteklenmesi gereğini iş'ar eden mektublar? Buna tâbir-i mahsusu ile «Bizim şeyhin keremâtı olur kendinden menkûl.» derler.

Üstad Bediüzzaman'ın hangi mektubları ve bunların hangi cümleleri, Adâlet Partisi'ne destek olmayı iş'ar ediyormuş, lütfen bu hususun aydınlanmasını temin maksadıyla istinad ettikleri şu zümrüdüanka nev'inden mektubları ortaya koysunlar da akl-ı selimin muhakeme ve muhasebesine arzetsinler. Bakalım, bunları onlar gibi telâkki edecek kaç kişi çıkacaktır. Bir de AP'yi desteklemeyi Bediüzzaman Hazretlerinin «görüşü» icabettiriyormuş. Bunu nereden çıkarıyorlar? Bizim bildiğimize göre Bediüzzaman Hazretleri'nin görüşleri Risâle-i Nur Külliyatı'nda yer almaktadır. O halde bu Külliyata mı istinad ediyorlar? Buyursunlar, Risâle-i Nur Külliyatında AP'nin desteklenmesini amir bir cümle göstersinler.

Efendiler, yarı hatırlanan bir rüyayı mı tabire çalışıyoruz? Risâle-i Nur Külliyatı'nın muhtevası açıktır ve bildiğimiz kadarıyla iman davasına muhassesdir. Bakınız, MSP'yi tutan Nur Talebeleri, hiç olmazsa sizin gibi birtakım mevhum mesnedleri ileri sürmeyerek bu partinin bugünkü haliyle iman davasına daha fazla hizmet etmek şansı bulunduğunu ve Risâlelerden aldıkları görüş ve hissiyatın kendilerini bu sebeple MSP'yi desteklemeye -mantıken- zorladığını iddia ve ifade ederek, akl-ı selim yolunda yürüyorlar. Siz, neden Risâle-i Nur'da veyahud da Bediüzzaman Hazretleri'nin husûsî mektublarında Merhum'un sağlığında mevcud bile olmayan bir partiyi desteklemeye medar olacak kat'i, delâlet ve işaretler varmış gibi iddialarla saminiyetsiz bir yol tutuyorsunuz?! Mes'elenin karanlık olan ve karanlıklardan uzanan ellerle alâkası bulunmak ihtimalini hatıra getiren, asıl ehemmiyetli noktası, işte burasıdır. Hatt-ı hareketinizin aklî, mantıkî delillerini ortaya koymak yerine, Risale-i Nur'u âlet etmeye kalkışıyorsunuz. Kanaatimizce bunu, hiçbir zaman yapamayacaksınız! Çünkü, ne tuttuğunuz sakîm yolu müdafaaya medar aklî ve mantıkî deliller bulmanıza ve ne de karanlık emellerinize Risâle-i Nur'u âlet etmenize imkân ve ihtimal vardır. Bu gidişle aldata geldiğiniz beş - on sâfderûn insanla, ağlama duvarı haline getirdiğiniz, basılır satılmaz bir gazetenin sahifeleri arasında mahsur kalacaksınız. Bunun fiilî delilleri daha şimdiden gözükmeye başlamıştır bile.. Bir günlük gazetede halkımızda döktürülen yâveleri, broşür haline getirerek dağıtmaya kalkışmak, mahsur kaldığınız nisyan ve adem-i iltifat çemberini kırmaya çalışmaktan başka nedir?

3 — Abdülkadir Badıllı, bahsi geçen mektubuna «musalâha» sözüyle girizgâh yaparak, sonunda Sebil'e «olmayan hakkını helâl ettiğinden» bahsetmektedir. Haftalardan beri devam eden bu mes'eleye müteallik neşriyatı takib buyuranlar, kimin kimde hakkı olduğunu kolayca takdir edebilirler.

Bir kere, SEBİL, ilk neşriyatında tahrifin bu zat tarafından yapıldığından asla bahsetmediği halde, kendisi çıkıp suçu üzerine almış ve bir nev'i kabadayılık taslayarak fiilini müdafaaya bile cür'et eylemiş değil midir? Hattâ, SEBİL, neşriyatında bugün Abdülkadir Badıllı'nın mevzilenmeye çalıştığı Yeni Asya Gazetesi'ni de zikretmiş değildir. Hâl böyle iken, bu ahbab çavuşlar müşterek bir müdafaa cephesi tesis etmeye kalkışarak bizim, masonlar tarafından yapıldığına kani bulunduğumuz ve gazetemize de böylece dercettiğimiz bir tahrifin müdâfii kesilmişlerdir. Ne mecburiyetleri vardı, sorabilir miyiz?

Risâle-i Nur'u tahrife, ancak onun düşmanlarından masonların yeltenebileceğini düşünmek kadar tabii ne vardı ki?. Biz de böyle düşündük, fakat, karşımıza çıka çıka kendilerinin Nur Talebesi olduğunu iddia eden bu beyler çıktılar. Madem ki, çıktılar ve fiili kabul ettiler, bizim de hesabını kendilerinden sorma hakkımız hatta mecburiyetimiz doğmuş olmaz mı? Bir de tutmuş, sağdan soldan gazetemize -üslûb ve elfaz beraberliğinden menşelerinin bir olduğu anlaşılan- birtakım hezeyannameler gönderterek vâki neşriyatımızla Risâle-i Nur'un tamamı hakkında şüphe tevlid edici bir telkine vesile olduğumuz ithamında bulunuyorlar. Sebil, Risâle-i Nur'un tamamı hakkında O'na gölge düşürücü hangi beyanda bulunmuştur?

4 — Risale-i Nur'u tahrif edenlerce yazdırıldığı şüphesiz bulunan bu mektublar, bizim lâtin harfleriyle basılmış olan nüshaları okuyanları kınadığımız tarzında ithamlara da yer vermektedir. Bu mes'elenin münakaşasını bidâyetden beri takib edenler, Allah için söylesinler, SEBİL, böyle bir telâkkiye imkân verecek tek cümle neşretmiş midir?

Nur Talebeliği kuru lâfta değil, amel ve ahlâk iledir. Kendilerinin bu vasfı hâiz bulunduğunu iddia edenler, iddialarını yalnız kendi kavilleriyle ispat edemezler. Böyle giderse kendilerinden başkasını aldatamazlar. Kendileri ve birkaç sâfderûn insanı.. Bunu da yadırgamıyoruz. Zira:

«Nâdanlar eder, sohbet-i nâdanla telezzüz
Divânelerin hemdemi divane gerektir..»

SEBİL, iddialarını vesikalarla isbat etmiştir. Aksini söyleyenlerden de bunu beklemek efkâr-ı umûmiyenin en tabii hakkıdır. Esselâmu alâ menitte beal hüdâ...

Sebil

DAHA o zamanlar, ne Milliyetçi Cephe Hükûmeti vardı ve ne de Maarif Vekâleti bugünkü hüviyetine bürünmüştü; CHP'nin sol tahakkümü artmıştı. Hele Maarif Vekâleti tam mânâsıyla bir sol karargâh haline getirilmişti.

İşte o tarihlerde, MHP'nin kanadı altında toplanan gençler Ankara'da bir «Kurultay» tertib etmişlerdi. Yapılan açıklamalara bakılırsa bu adı «Kurultay» olan toplantıda gençlik mes'eleleri müzakere edilecek, tebliğler okunacaktı. Okunmadı, müzakere edilmedi değil, bunlara benzer bazı şeyleri nutukvari irad edenler oldu. Fakat, «Kurultay» ın asıl maksadı başladıktan sonra, «porokok» levhasının arkasına kurulan zevatın hüviyeti ile anlaşıldı. Kimler yoktu bu protokol levhasının arkasında, kimler.. Bilhassa AP'li «kodoman» takımı Türkeş'in arka sırasına yerleşmişti. DP'nin küskünler tayfası da aynı mahallin az sağında bacak bacak üstüne atmış bulunuyordu. Bugün «odadan odaya geçmek» gibi kendine münhasır bir «hicret» şekli icad eden o tarihlerin MSP'lisi şimdinin MHP'lisi İhsan Karaçam, sanki yalnız başına MSP'yi temsil ediyormuş gibi bir eda içindeydi. Feyzioğlu'nun Partisi'nden de gelenler vardı. Fakat, Feyzioğlu'nu asıl temsil edenler Kabadayı gibileriydi.

Her neyse, işte bu «tribün manzarası» ögün, orada bulunan gazetecilerde şu kanaati uyandırmıştı:

— Bi'şiler oluyor azizim, cephe filân gibi...

Hakikaten «bi'şiler» oluyordu.

Baksanıza, en yakınları tarafından bile sıkı bir «gardrop Atatürkçüsü» olarak bahsedilen Ali Naili Erdem kürsüye çıkıyor ve konuşuyordu. Hem de nasıl konuşma.. Türkeş bile böylesini berecemezdi!

Ali Naili açıldıkça konuşuyor, konuştukça açılıyordu. Salonda çatı - tavan inliyordu tezahürattan. Erdem,

— Bozkurtlar... diyordu, «r» leri uzata uzata, istikbal sizlerin omuzlarınızdadır...

Böyle lâf etti ya, hurraa bir alkıştır kopuyordu. Ve bir tempo:

— «Bozkurt Erdem.. Boz.. kurt.. Er.. dem..»

Bir hayvan adıyla Ali Naili Erdem'e yapılan bu tezahürat elbette hakaret olsun diye değildi; MHP'li gençler «Bozkurt» sıfatını taltif olarak bellemişlerdi. Ali Naili'nin çevresi de bozkurt sayılmaktan son derece beşüşdu.. Hızını artırarak konuştu konuştu.

Gençler, AP'li bir politikacının bile «istikbal omuzlarınızdadır» demesinden memnundular. Partili büyükleri de aynı şeyleri söylüyorlardı. Bakınız şimdi Ali Naili Erdem de..

Fakat, o heyecanlı günde kimin aklına gelirdi.. Omuzlara binecek olan «istikbal» denilen şeyin bu politikacılar olacağını... Kimsenin aklının ucuna dahi çarpmadı!

Ve günler geçti.. O MHP'li gençlerin avazları çıktığınca bağırarak teşci ettiği Ali Naili Erdem, Maarif Vekili oldu. Harikulâde birşeydi bu.. Gençler gazetelerdeki «yorumlarda» Ali Naili Erdem'i âdeta bir MHP'li gibi gösteren, kabinede bir MHP Vekili gibi takdim eden yazılardan gurur duyuyorlardı. Bu gurur ilk günler, aylar hattâ ilk yıl gölgelenmeden devam etti. Erdem, Maarif Vekilliği'ne gelir gelmez doğrusu MHP'li bilinen pek çok kimseye de Vekâletin makam odalarının kapılarını açmıştı. Bu odalara, MHP li gençlerin «ağabey» diye peşlerinden koştukları kimseler kurulmuşlardı. Makamlara bazı AP'liler de tayin olunmuştu. AP'li veya MHP'li bilinsin Maarif Vekâletinin yeni sakinleri elele vererek, «temizliğe» başladılar. Görünüşte sol temizleniyordu. Vekâlet bir sol karargâh olmaktan kurtarılıyordu. Fakat bu arada, alttan alta, İmam - Hatip'ler ve Yüksek İslâm Enstitüleri camiasına da el atılmış ve buralarda kendi tabirleriyle «yobaz» avına çıkmışlardı. Aslında partilerine sempati duymayan müslüman mekteblerin müslüman idareci ve hocalarına karşı tatbik olunan sinsi bir baskıydı bu..

Fakaaat...

Bu AP - MHP İşbirliğinin pek fazla sürmeyeceğinin ilk emareleri de bu esnada başlamıştı. AP'liler ve Ali Naili Erdem, Vekâlet içindeki MHP'lilerin artık «çizmeden yukarı çıktıklarını» şurada burada ima eder, hattâ açıktan söyler olmuşlardı.

MHP'liler ise, bunlara inanmak istemiyorlar, bu meyanda neşriyat yapan bir gazeteciye, «ağabeylerden» birisi vaziyeti şöyle anlatıyordu:

— Yanlış yazıyorsun. Ali Naili Bey, belki AP'li ama, şuurlu bir milliyetçi ve ülkücü. Ondan bize zarar gelmez. Kendisine hizmetlerinden dolayı şükran borçluyuz. O pek çok MHP'liden daha fazla MHP'ye hizmet etmiştir...

Gazeteci bu övgülerden pek mâna çıkaramadı. Ya bu adam, Ali Naili'nin ekmeğini yediğinden böyle diyordu, ya da Vekâlet içinde gözü kapalı dolaşıyordu. Olup bitenler karşısında hâlâ Vekil Bey'i metheden MHP'li için başka ne düşünülebilirdi...

Gazeteci:

— Hadi dediğiniz gibi olsun, dedi. Bekleyelim akıbet hayrola...

Beklendi ve akıbet tecelli etti. Fakat, bu MHP'liler için «hayr» mı, yoksa «şer» miydi?.. Eğitim Enstitülerinde tam 25 bin gencin istikbali bir anda çar - çur edilince akıbetin «şer» olduğu hakikati anlaşıldı. İşte o zaman MHP'li politikacılar uyandılar. Rahat makamlarında vaziyeti gül gibi idare eden MHP'li «ağabey» ler feveran ettiler:

— Vekil ne yapmak istiyor... İstifa etsin!..

Nereden nereye.. Düne kadar baştâcı ettikleri Vekil'in bugün istifasını istiyorlardı. Niçin? Çünki canı yakılan 25 bini aşkın Eğitim Enstitüsü talebesi gerçeği görmüş, istikbal adına sırtlarına binenleri teşhis etmişti.

«— Maarif Vekili istifa!...» diye bağırıyorlar.

Aynı talepde bulunmayıp da MHP'li ağabeyler ne yapacaklardı?.

az/öz

● İstanbul'da Güzel Sanatlar Akademesi'nde ilk def'a milli san'atlarımızla alâkalanacak bir kürsü tesis olunmuşdur. Yeni kurulan kürsü, tezhib, çini, hüsn-ü hat, ebru ve Osmanlı cild san'atı tedris edecek. Kürsüye hoca olarak Hasan Çelebi tayin edildi.

● Memleket sathında sür'atle teşkilâtlanan Akıncılar Derneği'nin hemen her gün bir il veya ilçe merkezinde şubesi kuruluyor. Bu meyanda Çumra şubesinin açılışı da 20 Kasım günü yapılacak.

● Yüksek İslâm Enstitüleri'nin asistan ihtiyacını karşılamak üzere 101 boş kadro için imtihan yapıldı. İstanbul, Samsun, Bursa Yüksek İslâm Enstitüleri'ne alınacak asistanların imtihanlardan sonra, İzmir için, 22 - 24 Kasım, Konya için 29 Kasım, Kayseri için 6 - 9 Aralık, Erzurum için ise 13 - 15 Aralık tarihlerinde imtihanlar yapılacak.

● Madrid'de bir İslâm Merkezi kurulması kararlaştırıldı. Türkiye'nin sesini soluğunu çıkarmadığı teşebbüs, Suudi Arabistan, İran, Pakistan ve Cezayir Büyükelçilerinin gayreti ile tahakkuk etti. İslâm Merkezi'nde bir cami ile etrafında bir külliye bulunacak. Teklifi İspanya Kralı'nın kabul ettiği de gelen haberler arasında.

● Kültür Bakanlığı'nın tertib ettiği İslâm Ülkeleri hafızlarının katılacağı «Kur'an-ı Kerim Tilâveti» yarışması 16 Aralık'ta Konya'da ve 18 Aralık'da Erzurum'da yapılacak. Yarışma televizyon tarafından naklen yayınlanacak. Ancak, haberi alan devrimbaz çevreler, bu naklen yayını durdurmak için daha şimdiden harekete geçti.

Sebil

herşey hak için
Haftalık tarafsız, siyasi edebi tarihi gazete
Yıl: 1 SAYI: 47 BEŞ LİRA
Sâhibi ve Yazışleri Müdürü: KADİR MISIROĞLU
Umumi Nesriyat Müdürü: Yılmaz YALÇINER
İDAREHÂNE Vilâyet Hanı Kat: 3
No: 204 — İstanbul Tel: 26 38 96
ABONE: Yıllık 200 TL. 6 aylık 100 TL.
Dizgi: Sebil Mat. Baskı: Fazilet Mat.

سبيل
Sebil
her şey hak için

Sebil

Everything
Devoted to the Truth (HAQQ)
An independent Muslim, Historical,
Political and Literary Weekly
P.O BOX 808 İstanbul TURKEY
Representative of Germany
A RÜŞTÜ BANAZ — HASAN DAMAR
Postscheckonto Nr 37938 — 300 Hannover
Telefon: 0531 - 85033